

THƯƠNG MẸ

*Thèm ơi giọng nói du dương,
Dịu dàng, êm ái đã vương vào đời;
Thèm nhìn Mẹ đứng, nằm, ngồi
Võng ru con ngủ, bếp nhồi ổ qua
Thèm đi bên áo dài hoa
Tà bay trong gió, theo Cha viếng chùa.*

*

*Nay bàn chân Mẹ già nua
Nằm hoài một chỗ, gió lùa lạnh không?
Tập đi nạng, được mấy vòng?
Các em điu đất, lưng còng có run?*

*Chân xưa giỏi lội sinh bùn,
Cồng, đeo, mang, xách... mưa phùn chẳng kiêng;
Tay xưa ấm, quây, gánh, khiêng...
Con bông, đầu đội, lảng giềng nhìn quen.*

*Con thơ bé, dắt... chợ len
Chân đi như chạy, con khen Mẹ hoài
Bàn tay liên tục loay hoay
Bàn chân đen đúa, dạn dày bán buôn*

*

*Vì con, Mẹ cực khổ luôn
Bây giờ Mẹ khổ: đũa chuồn, đũa xa
Thương làm sao, tuổi về già
Bán thân bắt toại; cháo, trà ai dâng?*

*Chín mươi chưa trọn đường trần
Mẹ mang lắm bệnh cực thân, than trời
Con thương Mẹ lắm Mẹ ơi!
Tấm lòng hiếu thảo biết lời nào thưa?*

*

*Các em có hiếu gì chưa?
Vòng sinh, lão, bệnh chẳng chừa một ai!
Nếu không hiếu thảo hôm nay
Một mai em bệnh ai bày hiếu ra?
Ý Nga, 31.3.2018*

EM OI!

(Thương về các em học trò)

*

Cứ theo thói quen thuở nhỏ

GIỮ LỬA NHÉ ANH!

*- Thật là mắc cỡ bài thơ
Đa tình lãng mạn nữ lơ chuyện buồn
Nhưng em ơi, lệ cứ tuôn
Mắt đau, tâm bệnh ai luôn Chi Vui
Để anh dệt mộng ngọt bù
Tháng ngày gian khổ ngược xuôi trui rèn?*

*Mặt hóc hác, mắt quầng đen
Cái tâm ướt át được khen trữ tình
Đường dài, thấy cảnh đẹp xinh
Tạm dừng nghỉ chút khi mình mỏi chân
Đốc cao, ngược gió, đầu trần
Cho anh tưởng tượng đích gần cận bên.*

*- Rời ra dân tộc vui lên,
Rời ra thi khúc viết trên khải hoàn
Tha hồ dựng lại cờ Vàng
Dòng thơ giữ Nước chàng nàng viết chung.
Một mai độc lập hào hùng
Thơ tình ta lại ung dung cùng người.*

*- Thơ anh ví tựa nụ cười
Xoa nhau mỗi mặt cho vui Lửa hừng
Tháng Ba chưa tới nửa chùng,
Tháng Tư Quốc Hận lại bùng Lửa khơi!
Á Nghi, 30.3.2018*

DỪT TẬN TỨC GIẬN

(Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI)

*

*Đùi rầu nhìn lắm đầu ruồi
Đậu chùm ve vãn, tìm vui chùm đầu.*

*Ai đâu trui luyện đuôi trâu
Võ công thâm hậu, ruồi bâu cứ cười
Lắc qua, vậy lại râu bùi
Bùi râu, thể đục, sao đùi rầu đuôi?*

*Đuôi rầu đùi giận, sân nuôi!
Sân si chi khiến thợ lười, bi quan
Sao không hi xá hưởng nhân?
Bầy ruồi thọt lét hỏi han? Trả lời!*

Xấu bở, tốt học mà nên!
Cầu tiên thì Trời đãi ngộ
Thầy dạy: “*Ăn chắc, mặc bền!*”

Điều hay phải tìm đích đến
Anh em: nhường dưới, kính trên
Chơi bạn: thái bỏ rác rến,
Tránh xa những kẻ đồn hèn.

Sống sao ai cũng quý mến
Thọ ân ai, nhớ đáp đền!
Đừng chọn những đường quạng quện
Ra đường không hổ tuổi tên.
Ý Nga, 29.3.2018

Lạc quan mọi chuyện sẽ tươi
Mai vào lò mổ, thành thoi hết liền!
Cày sâu, cuốc bẫm liên miên
Mấy khi thanh thản, an nhiên như vậy!
Ý Nga, 29.3.2018

NÓI LÁI:

Đùi râu > đầu ruồi
Đậu chùm > chụm đầu.
Đâu trui > đuôi trâu
Ruồi bầu > râu bùi > Bui râu
Đùi râu đuôi > Đuôi râu đùi

Ngàn Năm Mây Trắng Vẫn Bay

Mùa xuân là phải nói đến cảnh vật tươi vui, nụ hoa chớm nở, cây cối đâm chồi sau một mùa đông giá lạnh. Đầu mùa đông giá lạnh hay xuân về ấm áp, trên bầu trời trần thế vẫn có những đám mây trôi lơ lửng, khi hợp khi tan trong không gian rộng lớn của thiên nhiên. Nhìn cánh mây trôi hợp tan tan hợp, người viết xúc cảnh sinh tình thả bút đề thơ nói lên tình cảm của mình khi nhìn mây trôi tuyệt đối. Xin mời quý thân hữu cùng đọc bài thơ dưới đây do người viết sáng tác nhé:

Ngàn Năm Mây Trắng Vẫn Bay

*Ngàn năm mây trắng vẫn bay
Ngàn năm người vẫn đắm say mộng tình
Đi về trong cõi tử sinh,
Luân hồi đau khổ nhân sinh kiếp người.*

*Ngàn năm buồn khóc vui cười
Ngàn năm hoa đẹp xinh tươi vẫn tàn
Cuộc đời nay hợp mai tan
Giống như giấc mộng kê vàng Lư Sinh. **

*Ngàn năm người khổ vì tình
Mấy ai duyên nợ ba sinh phải nguyện
Vợ chồng là nợ hay duyên
Kẻ vui hạnh phúc, người duyên lỡ làng.*

*Ngàn năm người vẫn đa mang
Chữ Danh, chữ Lợi, chữ Sang, chữ Giàu,
Mấy ai có hiểu được nào
Đây là nghiệp chướng vướng vào đời ta.*

Ngàn năm đời vẫn cứ là

*Tham, Sân, Si nghiệp cứ mà vương mang
Chiêm bao một giấc mơ màng,
Tỉnh ra chỉ thấy mây ngàn vẫn trôi.*

*Ngàn năm vẫn mãi luân hồi
Trong vòng Nghiệp Quả miếng môi lợi danh
Ngàn năm kiếp sống mong manh
Một trăm năm tuổi thoáng nhanh kiếp đời.*

*Ngàn năm tan hợp đổi đời,
Ngàn năm sinh tử cuộc đời thế nhân
Ngàn năm người vẫn phải cần
Sống trong Tỉnh Thức, tinh thần an nhiên.*

Sương Lam

Câu thơ "Giống như giấc mộng kê vàng Lư sinh" của người viết trong bài thơ trên được lấy từ ý của mẩu chuyện "Hoàng lương nhất mộng" dưới đây:

Hoàng Lương Nhất Mộng

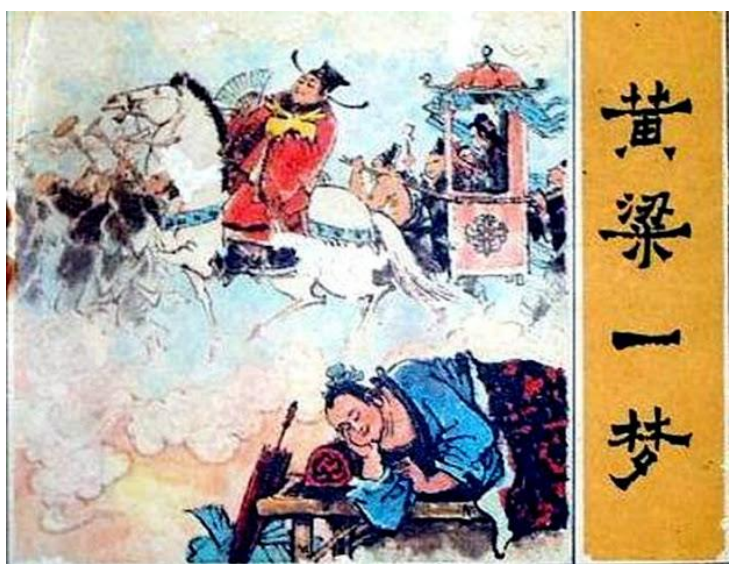
"Câu chuyện "Hoàng Lương Nhất Mộng" (Giấc Mộng Kê Vàng) bắt nguồn từ truyện "Châm Trung Ký" của Trầm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyến đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con. Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn.

Ngụ ngôn này hoàn toàn phù hợp với tư tưởng "chư hạnh vô thường, chư pháp vô ngã, duyên khởi tính không" của Phật giáo. Thế gian vạn vật đều không có bản chất bất biến vĩnh hằng, các pháp do nhân duyên mà sinh, duyên tan thì diệt, vạn pháp đều là duyên khởi, tính không. Đây là thực tướng và chân lý của vũ trụ, không còn gì để nghi ngờ, và cũng không có bất kỳ sức mạnh nào có thể thay đổi.

Đáng tiếc, rất nhiều người tham luyến phồn hoa thế gian; hoặc là chấp trước tự ngã, tự tư tự lợi, hoặc là thiếu trí tuệ nhìn thấu chân tướng vũ trụ. Không muốn đối diện với chân lý duyên khởi, tính không. Thà tin vào "hoa trong gương, trăng trong nước, cảnh tượng huyễn ảo trước mắt; bởi thế tham niệm bùng khởi, sinh lòng ganh đua, tranh đoạt; vì vậy mà sinh khởi những xung đột; tâm oán hận, khí hung hăng, làm cho xã hội mất đi sự hài hòa, ám áp vốn có. Tham lam, thù hận, ngu muội, sẽ biến xã hội văn minh thành xã hội bầy đàn nguyên thủy; lẽ ra có thể trở thành tịnh độ ở nhân gian thì nay biến thành địa ngục ở Ta-bà....."

(Nguồn: trích trong Giác Ngộ.online)

*Trong niềm vui đón chào mùa Xuân của người này đôi khi lại là nỗi buồn của người khác.
Trong tháng này người viết đã nhận được hai tin buồn:*

1- Tin buồn 1: Ni Trưởng Thích Nữ Như Thủy, một vị giảng sư nổi tiếng nhất trong ni giới Việt Nam vừa viên tịch ngày 17 tháng 3 năm 2018, thế thọ 69 năm, hạ lạc 43 tại Chùa Phổ Hiền Worcester, Tiểu Bang Massachussets.

Ni Trưởng Thích Nữ Như Thủy không giữ chức vụ nào trong bất kỳ giáo hội nào, nhưng được Phật Tử hải ngoại ưa chuộng các thời pháp của Ni Trưởng, dù là trên mạng YouTube hay khi được các chùa hải ngoại mời tới thuyết pháp. Cuốn sách nổi tiếng nhất của Ni Trưởng là Hư Hư Lục, đang lưu giữ trên gần như tất cả các trang mạng Phật giáo hải ngoại. Tuy Ni Trưởng không có ngôi chùa nào để an trụ, chỉ được biết có một ngôi nhà nhỏ trong một xóm nghèo ở miền Tây VN, nơi Ni Trưởng thường lấy quà cúng từ Phật tử hải ngoại để giúp trẻ em nghèo đi học. Trong những năm cuối đời, Ni Trưởng Thích Nữ Như Thủy thường được mời tới nhiều chùa hải ngoại để thuyết pháp.

(Nguồn: internet)

Là một ni sư thuyết pháp nổi tiếng, nên tang lễ của ni sư được cử hành long trọng. Các trung tâm Phật giáo trong và ngoài nước đã thiết lập các buổi truy niệm, cầu siêu rằm rộ để cảm tạ ân đức của Ni Trưởng. Thế là cũng xong một kiếp người tu hành công đức vô lượng!

2- Tin buồn 2: Một đạo hữu thân quen với gia đình người viết sau một thời gian dài sống ở trung tâm dưỡng lão, đã ra đi ngày thứ bảy 24 tháng 3 năm 2018, hưởng thọ 87 tuổi.

Gia đình chúng tôi cùng các đạo hữu quen thuộc đã đến chia buồn cùng tang quyến trong một tang lễ được cử hành đơn giản tại nhà quán Omega đường SE 122. Xong phần nghi lễ tụng kinh trang nghiêm theo nghi thức Phật giáo nơi đại sảnh là thủ tục hỏa táng.

Thế là Bác đã trả hết nghiệp duyên trần thế!

Dù là bậc chân tu tài cao đức trọng hay là một Phật tử đại chúng bình thường, rốt cuộc rồi cũng trở về với cát bụi.

Xin mời xem youtube Trở Về Cát Bụi do Mạnh Quỳnh trình diễn dưới đây:

[Tro ve cat bui - Manh Quynh - YouTube](#)

▶ 4:53

<https://www.youtube.com/watch?v=HmFIUCUgIso>

Trở Về Cát Bụi

Sống trên đời này người giàu sang
cũng như người nghèo khó
Trời đã ban cho ta cảm ơn trời dù
sống thương đau
Mai kia chết rồi trở về cát bụi
giàu khó như nhau
Nào ai biết trước số phận ngày
sau ông trời sẽ trao.

Này nhà lớn lầu vàng son
Này lợi danh, chức quyền cao sang
Có nghĩa gì đâu... sao chắc bền lâu
Nhu nước trôi qua cầu

Này lời hứa... Này thủy chung
Này tình yêu... chót lưỡi đầu môi

*Cũng thế mà thôi
Sẽ mất ngày mai như áng mây cuối trời.*

*Sống trên đời này tựa phù du có đây lại rồi lại mất
Cuộc sống mong manh xin nhắc ai đừng đổi trắng thay đen
Nào người sang giàu đừng vì tham tiền bỏ nghĩa anh em
Người ơi xin nhớ cát bụi là ta... mai này chóng phai.*

*Người nhớ cho ta là cát bụi trở về cát bụi
Xin người nhớ cho.
(Nguồn: Trích trong Web Nhạc Của Tui)*

Hoặc nghe Thế Sơn hát trong Website Nhạc Của Tôi qua link dưới đây:

[Trở Về Cát Bụi - Thế Sơn - NhạcCuaTui](https://www.nhaccuatui.com)

<https://www.nhaccuatui.com> > Bài hát trữ tình > the son

Dù muốn dù không trong hiện tại, chúng ta cũng đang sống trong cuộc đời trần thế nên người viết xin mượn lời của mẹ Têrêsa về Cuộc đời dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay bạn nhé!

Cuộc đời là...

*Một cơ may, hãy nắm lấy.
Một nét đẹp, hãy chiêm ngắm.
Một hạnh phúc, hãy tận hưởng.
Một giấc mơ, hãy biến thành sự thực.
Một thách đố, hãy đối mặt.
Một bổn phận, hãy chu toàn.
Một cuộc chơi, hãy tham gia hết mình.
Một kho tàng, hãy bảo toàn.
Một quý vật, hãy nâng niu.
Một tình yêu, hãy mê say.
Một nhiệm mầu, hãy niềm suy.
Một lời hứa, hãy chu toàn.
Một buồn thảm, hãy vượt qua.
Một khúc ca, hãy hát lên.
Một cuộc chiến, hãy xông pha.
Một thảm kịch, hãy chấp nhận.
Một mạo hiểm, hãy can đảm.
Một cuộc sống, hãy bảo vệ.*

*Mẹ Têrêsa
(Nguồn: tài liệu trong SaigonEcho)*

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

*Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhiên
Sương Lam*

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 411-ORTB 826-32818)

KHOE CHỮ

Em học-trò-hay-hỏi lâu ngày không gặp bây giờ cao nhiều, tôi nhìn không ra. Vừa bước vào cửa em đã khoe:

- *Mắt của ông Nội em hồng thấy đường nữa nên... ở nhà em đọc báo cho ông nghe mỗi ngày, bây giờ em có thể đọc được tất cả các chữ trên báo Việt Nam rồi đó cô!*

- *Giỏi vậy sao? Mai mốt em sẽ hiểu được nghĩa nữa thì tốt lắm.*

Cậu bé cười toe hớn hở, cầm trang bút ký chiến trường tôi đang đọc dở dang lên và đọc chậm chậm đoạn đã làm dấu bằng một gạch ngang ngoài lề. Em đọc thật vất vả khó khăn với thứ ngôn ngữ lạ hoắc:

- *Công Tác Quân Đảo Trường Sa: lúc 9 giờ 30 tối ngày 21, HQ 14 khởi hành đi Trường Sa theo chỉ thị của BTL/HQ, thừa lệnh Bộ Tổng Tham Mưu. Cùng đi, có HQ 17 làm OTC. Vì HQ 17 khởi hành trước và chạy nhanh hơn nên sẽ đến Trường Sa trước. Chúng tôi được **tiêu tung lệnh** từ Bộ TTM...*

Không thể tin được vào âm thanh em vừa phát ra, tôi giật mình cầm trang giấy dò lại, nhưng không thấy chữ TÙNG ở đâu ra mà bộ Tổng Tham Mưu lại ban... “*Tiêu Tung Lệnh*” sớm vậy, nhưng ngại em cụt hứng khoe công học hành chăm chỉ nên tôi chỉ khoanh tròn chữ “**tiêu lệnh**”, rồi mỉm cười chỉ vào một đoạn khác, bảo:

- *Em đọc thử đoạn này đi nè!*

- *Dạ! “Cần nhất là máy định vị trí LORAN, nhưng máy này đặt trên HQ 14 đã hư từ lâu, không được sửa chữa. HQ 17 và HQ 14 chia nhau **đi tiêu** trên quần đảo này.”*

Lần này thì tôi chịu thua, không thể nín cười được nên ra dấu cho em ngưng đọc và đùa:

- *Em hiểu “đi tiêu” là gì không nè?*

Em ra vẻ thành thạo một cây:

- *Dạ hiểu chứ cô!*

- *Hiểu ư? Em nghĩ xem lính tráng gì mà nhận “**tiêu tung lệnh**” của Bộ Tổng Tham Mưu, ra quần đảo chỉ để chia nhau... **đi vệ sinh** thế kia thì làm sao mà đánh Việt Cộng được?*

- *Rủi họ... mắc... quá rồi sao chịu cho nổi cô?*

Buổi chiều vui rồi nha! Tôi cười nóng cả hai gò má:

- *Nhưng không thể nào như... thế trong đoạn văn này. Không cần dò lại, cô cũng biết em đã đọc thiếu một chữ rồi, không tin em đọc lại từ từ đi!*

Cậu bé âm ức đọc lại thật to:

- *Chia **nhau đi... tuần tiêu***

Rồi cậu “*A!*” lên:

- *Sao hồi nãy em hồng thấy chữ TUẦN kỳ dzậy ta? Mà sao lại “đi tiêu” cả “tuần” lộn há?*

- *Ừ! Em đã thiếu một chữ rất quan trọng trong câu đó! Đây là một chữ khó. TIÊU trong **TUẦN TIÊU** này **dấu ngã** có nghĩa là đẹp, trờ, (chứ không phải **TIÊU dấu hỏi**, như nghĩa... **đi vệ sinh**). TUẦN là canh phòng, canh giữ và trong câu này mang nghĩa: lính chia nhau đi canh phòng chung quanh đảo, coi chừng giặc lén vào. Tại em đọc lướt qua hơi nhanh nên cứ đoán theo nghĩa em hiểu mà đọc. Bây giờ em đọc tiếp thêm 2 đoạn nữa rồi cô dắt đi chơi để thưởng em đọc báo cho ông và đọc tiếng Việt giỏi. Chịu không? Nhưng đừng thêm chữ vào câu của người ta nữa nghe?*

- *Cám ơn cô. Mà em đâu có thêm. Đọc thôi mà em muốn... quẹo lưỡi luôn rồi, em hồng thêm nữa đâu.*

- *Chứ ai vừa đọc dư chữ TÙNG vậy há?*

- *Hì hì! TUẦN! Tuần là week, hồng phải TÙNG đâu cô. À mà hồi nãy cô nói em đọc... thiếu, sao bây giờ cô nói lộn thành... dư?*

- *Tuần Tiêu em bỏ mất chữ “tuần” là **thiếu 1 chữ**. Còn “Tiêu Lệnh” em đọc thành “Tiêu Tung Lệnh” là **dư 1 chữ**.*

- *Vậy “Tiêu Lệnh” là lệnh gì vậy, thưa cô?*

- *Đây cũng là một chữ quá khó đối với các em. Theo cô, đó là lệnh quan trọng nhất cấp trên nêu ra rõ ràng trong quân đội mà cấp dưới phải thi hành. Có thể là một từ chuyên môn trong quân đội hay bên binh chủng Hải Quân? Cô sẽ tìm học thêm rồi cho em biết sau.*

- *Cô mà cũng phải... học sao?*

- Dĩ nhiên rồi! Ai cũng phải học hoài mới giỏi chứ

- Cô giỏi rồi mờ! Hèn chi ở nhà em đọc báo, thấy ông Nội cứ cười hoài mà đâu có biết em què một cục dzậy đâu nè. Mà Má em hay nói “tiêu tán đường”, vậy có phải là “tiêu tùng” không cô?

- “Tiêu tan, tiêu tán, tiêu tùng” nói một cách dễ hiểu là mất hết. “Tiêu tán đường” có lẽ là cách nói hài hước cho vui. Đúng nghĩa của tiêu tán đường là một miếng đường thế bị chảy ra thành nước đường, nếu có gì đưng thì có thể nấu chè hay làm nước màu kho cá được, chứ “tiêu tùng” thì có nghĩa là mất hết, hư hỏng, v.v.

- Chèn ơi! Quan “chọng” quá hén. Dzậy mà em dám đọc thành “lệnh tiêu tán đường” luôn.

Tôi chọc què:

- Ủ! Nếu em kể chuyện này cho ông nội nghe, ông sẽ... cười cả ngày đó.

Cậu nhỏ vung vung hai cánh tay đong đưa, bẽn lẽn một chút, rồi chợt thắm ý gì mà cậu bật cười ngặt nghẽo.

Tôi pha trò:

- **Quân sĩ đâu! Đây là... tiêu tùng lệnh của Đại Tướng Lóp Việt Ngữ: tắt cả hãy... đi vệ sinh và về nhà mà ăn trứng gà!**

Thằng bé ôm bụng cười bò lăn ra đất một hồi rồi lại hỏi tiếp:

- Úa! Em đâu có đọc “ăn trứng gà” đâu nè.

- Ở VN đi học mà bị điểm hai con zero thì bạn bè trên là bị ăn hai cái trứng vịt (thời ấy trứng vịt rẻ hơn trứng gà, còn bên này thì ngược lại, trứng vịt khó tìm, nên cô cho... trứng gà)

- Dzậy là hôm nay em cũng bị hai cái trứng gà phải hông cô?

- Không đâu! Em đã chọn một trang báo khó mà chính cô còn phải vừa đọc vừa học mới hiểu hết những điều đau buồn của lịch sử.

Cậu học trò lại hỏi nữa:

- Đau buồn sao cô đọc làm chi? Ông Nội của em ngày nào cũng biểu em đọc báo cho... vui, nhưng nghe xong tin tức ở VN là Ông lại giận và... buồn bực cả ngày luôn.

- Ông và cô đều phải đọc để hiểu tại sao cả nước mình sau năm 1975 đều bị một bọn ngọm không học hành gì cả cai trị, để đến nỗi dân mình phải khổ khổ như hiện tại.

Học trò lại hỏi:

- “Ngọm” là gì? Mà “cai trị” là làm cái chi vậy cô? Bộ Tổng Tham Mưu có phải là lính, v.v?

Tôi lại phải giải thích cho cậu bé. Càng nói thì em càng hỏi thêm ra những chữ lạ với em. Có lẽ nhờ tính hay thắc mắc này mà em giỏi nhất đội, biết rất nhiều và chứng chạc hơn, so với tuổi của em.

*

Tưởng vui cùng em thiếu sinh ngây thơ tuổi đời nhưng lại hóa ra buồn não ruột khi nghĩ đến một cuộc chiến bất cân xứng giữa những người Lính Quốc Gia hào hùng yêu nước đã phải chiến đấu với cả khối cộng sản trên thế giới, trong đó có ông nội của em: từ khi qua định cư bên này, ông tránh không ra chỗ đông người, dù đã đóng góp rất nhiều công sức với anh em nhà binh, trong việc ghi chép lại những trang hùng sử của QL VNCH hầu lưu lại hậu thế.

Học trò khoe giỏi mà cô giáo chẳng có chi để khoe, nên buổi chiều chỉ biết đưa em đi rong chơi lòng vòng, mua cho em những cuốn sách mà em cần rồi tôi về bó gối ngồi suy tư.

Ý Nga

THẤY MÀ... THƯƠNG!

Tuyết rơi, họ đếm: mấy ngày,
Mỗi năm đổ xuống mỏng dày, thấp cao?

CẢI KHÔNG HỒI KẾT

Con ngựa trắng, rõ ràng ông vừa nói
Bà cải ngang: Là bạch mã đó nghen!

Trung bình mười sáu ngày chào
Năm nay bốn mảy, còn trao dài dài!

Mười phân, một mét lên gai
Lê đờng tuyết tụ gần hai thước rồi
Xúc đây hát đỏ, đỏ bồi
Lại rơi trở xuống lôi thôi, một nhồi.

Đóng băng từng tảng ra oai
Cuộc phang, búa gõ, làm hoài chẳng xong
Đầu, tay lạnh cóng, quay mòng
Mồ hôi lại toát rờng rờng sóng lưng
Nhìn nhau mặt đỏ bừng bừng
Anh khen: **Em đẹp quá chừng em ơi!**

Em tung một vốc tuyết cười:
- **Còn anh tựa lúc... ngỡ lời thương em!**
Á Nghi, 28.3.2018

BÓNG TỐI BẮT ĐẦU

(Cảm tác nhân đọc “ĐÔI BỜ XÓT XA” của PHAN NGỌC

AN

Trong Tuyển tập CÔ GÁI VIỆT 2018, #3: “CHÀNG &
NÀNG”)

*

Hiu hiu gió thổi tiễn chiều
Ngậm ngùi nuối tiếc, nắng kiêu kiêu chào
Ly thân, ly dị? Xa nhau
Con thơ ngỡ ngác, lệ trào, lỗi ai?

Ồi về cảnh mới, Ồi lai
Ai người khéo nói? Êm tai ai chịu?
Dượng cho ngọt, đắng? Bao nhiêu?
Mẹ về bếp mới cần niêu cháo nào?
Món ngon mới, nấu nhà nao?
Anh em mếu máo, ghen ngào nỗi đau!

Đưa con út, vẫn đỏ hau
Càng đơn đá đỏ, càng gào đàn con
Làm sao một khóm măng non
Thiếu cha, vắng mẹ, năng mon men cười?

Chiếu tha giường lạ nhà người
Mấy ai lường dạ “ghê” mười, chín lành?
Ghê di, ghê dượng mới toanh
Chín lành? Dường lạ! Mong manh. Dữ chờ!

Tới manh áo ấm chẳng mơ
Ai quan tâm ánh mắt thơ ngây buồn?

Anh vừa khen tấm tắc chiếc áo đen
Chị lập tức rằng: **Hắc y mới chịu.**

Cãi đủ kiểu, nói nhiều, chưa ai yếu
Người: - **Ông Khờ phải gọi Khờ tiên sinh**
Thành Sài Gòn phải nói Sài Gòn thành!
Sông trăm nhánh, người cũng tranh trăm bực.

Cùng một gốc, người khôn tranh kẻ gốc
Chung một nguồn ai cũng đại, ai khôn?
Cãi cù cưa, cong cớn chuyện cón con
Điều đau đớn: chẳng ai non. Già cả!

Chuyện đại sự? Chẳng ai thêm vát vát!
Ý Nga, 27.3.2018

TẶNG BẠN TRI ÂM

Thơ xướng

(Tặng Tường Thúy, Vi Vân)

Thơ cuộn tròn: **Phong.Nguyệt.Tuyết.Hoa**

Nghe chim koo cút hát thiên ca
Nửa vàng trăng mộng, đang say mộng
Tàn ngọn nến loe, bật sáng loà
Xuân đến xuân sang, mong hội ngộ
Hoa khai hoa mãn, nhớ phương xa
Thì thôi mài mực, tay nâng bút
Tặng bạn tri âm một chữ Hòa.

Kiều Mộng Hà

Austin 23-3-2018

XUÂN VỚI BẠN THƠ

(Thơ họa nguyên vận)

Xuân về, ấm áp, đất bung hoa
Ríu rít, chuyền cành, sẻ hát ca
Bướm trắng vờn bay, bay thấp thoáng
Nắng vàng tỏa sáng, sáng không loà
Tâm tình với bạn, đâu biết chán
Xướng họa cùng nhau, chẳng thấy xa
Mộc mạc lời thơ, thơ bất tận
Tri âm bạn hữu, vẫn chan hòa.

Tường Thúy

NHỚ BẠN

(Thơ họa nguyên vận)

Thương hoài một thuở đẹp như hoa

Tâm quan ai, mãi lệ tuôn?
Tai Quan Âm có nghe luôn lời xin?

Khi cha mẹ chẳng vẹn tình
Nỗi đau lớn nhất rập rình, công khai?
Mong cho trẻ vượt chông gai
Đòi cho vận mới, đường dài thánh thời
Thành người hữu dụng cho đời
Ác duyên không gặp cùng thời. Vận may!
Á Nghi, 26.3.2018

***Nói lái:**

nắng kiêu > cán niêu, lỗi ai > ỏi lai, Càng đơn > đàn con
măng non > năng mon, Thiếu cha > Chiếu tha
giường lạ > lường dạ > Dường lạ
mới toanh > Tới manh, Đòi cho > cho đời
Ai quan tâm > Tâm quan ai > Tai Quan Âm

*Nhớ mãi người xưa, giọng thánh ca
Loáng thoáng mây bay, mờ mịn khói
Chập chờn sương tuyết, hắt hiu lò
Tàn xuân ngóng đợi người tri kỷ
Chớm Hạ mong chờ kẻ vắng xa
Gửi đến bạn hiền nơi xứ ấy
Tâm tình lưu luyến mãi chan hòa.*
Vi Vân

Niềm Vui Hạnh Ngộ (Thơ họa nguyên vận)

*Đất Trời rộn rã đón Đào Hoa
Mừng bóng Xuân tươi chim hót ca
Liễu rủ thiên thanh trầm lắng mộng
Cầu vòng bảy sắc ánh dương lò
Xuân hồng nồng thắm vui tao ngộ
Trẩy hội giai nhân chẳng ngại xa
Tà áo vờn bay lay cánh gió
Ven hồ tha thướt nắng chan hòa.*
Minh Giang

Kỷ Niệm Với Tuyết

Mùa đông ở Vail, Colorado thật dài và đầy đặc tuyết, trượt tuyết ba ngày mỗi tuần, thích thú vô cùng. Cho đến một hôm trời âm tuyết tan đi một phần rồi cách đêm lại đông thành đá. Sáng hôm sau có tuyết mới phủ lên lớp đá ấy, người ở Vail gọi là black ice. Bảng đề từm lum ở một số "đường trượt" là nguy hiểm, nếu bạn không thành thạo thì nên tránh. Một trong những bạn cùng nhóm bảo: "Không sao, khả năng chúng mình ski được". Thế là cả đoàn năm người tiếp tục con đường ấy thay vì quay sang ngã khác.

Nhưng mình không may trượt ngang lớp tuyết mỏng, bên dưới là đá cứng, không tài nào thắng được nên cả thân người bị bắn vào một tảng đá cao trên mười feet... May thật may, vào giây phút chót, nhờ linh tính bảo tồn mình quay ngang mặc dù chưa có chạm với mặt đất nên đầu không bị va vào núi đá, chỉ có phần còn lại của thân thể là bị gãy xương ở bảy chỗ khác nhau:

từ sternum xuống đến sườn và plexus, cộng với mất rất nhiều máu. Sau hai bạch máu, 9 ngày ở intensive care, hai tháng trời dài nằm hospital bed không xoay trở được, với sự chăm sóc hàng ngày của nurses và physical therapists tại VAIL Stedman clinic, nổi tiếng nhất thế giới về sport injuries, mình vượt qua được con hiểm nghèo ấy.

Cao Minh Nguyệt

Qua Mỹ, ở chỗ có tuyết lạnh mà không biết ski thì ẹ quá. Nên khi có người em chồng rủ đi trượt tuyết ở Boston, tôi hăm hờ đi ngay. Tôi mua những quần áo đặc biệt cho ski, vừa nhẹ, vừa ấm, còn dụng cụ thì thuê tại chỗ.

Sau khi uống sữa chocolate nóng hồi cho ấm bụng, chúng tôi xếp hàng lên ski lift. Khí hậu trong lành, tôi sáng khoái hít vào rồi thở ra những làn khói mỏng, nhẹ như bông. Từ trên cao nhìn xuống, sườn đồi dốc chừng 45 độ, tấp nập người lao xuống vun vút, trông thật nhẹ nhàng và dễ dàng, tôi đinh ninh mình sẽ làm được như họ. Ski lift thả những người mới bắt đầu học ski ở lưng chừng đồi trong đó có tôi rồi tiếp tục đưa những người khác lên đỉnh đồi. Tôi không cần huấn luyện viên vì đã có người em chồng, Tuấn, tình nguyện làm việc ấy.

Sau khi đi giày ski và gắn chặt giày vào miếng ván hẹp dài, mỏng manh, tôi chập choạng đứng lên. Rồi tôi mất

thăng bằng, chực bỏ nhào xuống đất. Tôi quynh quáng níu chặt lấy tay Tuấn. Tuấn phải trấn an tôi và dìu tôi đi vài bước cho quen rồi... buông tay. Tôi tuột dốc nhanh như chớp... Tôi kêu: “Tuấn! Tuấn... Help! Help!” Và ngay sau đó tôi đâm đầu xuống tuyết, nằm sòng sọt... Tuấn và 2 người khác xóc nách tôi đứng dậy. Tuấn hỏi: “Chị không sao chứ? Muốn thử thêm một lần nữa không?” Tôi lắc đầu nguầy nguậy, chống tay bò xuống đồi... Trong lúc chờ gia đình ski xong và để giết thì giờ, tôi đứng dưới chân đồi đỡ những người bị té lăn cù như tôi và cười hể hả vì thấy mình hữu dụng.

Nguyễn P. Thúy

Sống ở California, miền Nam, nếu muốn thấy tuyết thì có thể lái xe khoảng 2 tiếng đồng hồ, nhưng đường đi Big Bear quanh co khúc khuỷu, rất ái ngại!

Năm ngoái vào tháng 9, tôi tháp tùng theo 3 anh chị em bà con cô cậu đi Canada nghỉ mát. Mục đích chuyên đi của các anh chị nhiếp ảnh gia, là để chụp hình khi mặt trời mọc và lặn ở Banff National Park, Lake Louise, rất tuyệt!

Chuyến đi một tuần lễ vui và có nhiều bất ngờ. Trời nắng đẹp sau những cơn mưa, ngồi trên xe ngắm rất thú vị! Chương trình dự tính một ngày trong tuần sẽ đến Lake Louise chụp hình mặt trời mọc vào buổi sáng! Trời còn rất sớm, năm giờ sáng đã lên đường. Lái xe khoảng gần 50 phút, xa lộ rất dễ đi và an toàn. Khi xe vào đến địa phận lake Louise, không thấy nắng đâu mà cả con đường vào lake trải toàn tuyết trắng xóa, từ bãi đậu xe, dọc bờ hồ. Ôi thiên nhiên quá đẹp, mặc dù tuyết lạnh cóng tay!

Con gái Việt Nam như tôi, thời gian ở Việt Nam chưa tới tuổi nữ sinh, nên mặc áo dài là chuyện rất xa vời và tôi thèm có dịp được mặc. Đi đâu cũng thủ sẵn cái áo dài trong valise phòng hồ. Ngày hôm sau tôi năn nỉ các anh chị cho trở lại lake Louise để được chụp hình trên tuyết trong chiếc áo dài Việt Nam. Chưa bao giờ được thấy nhiều tuyết trắng như vậy và chưa bị “tuyết trượt” nhưng tôi đã được nằm vạ trên tuyết như thế này và quên lạnh luôn.

Hà Thân

Tuyết Tháng Ba

Chèn ơi, đã cuối tháng ba,
Mà sao tuyết đổ, lạnh da diết người.
Hoa đào gắng đợi xuân tươi,
Đợi tia nắng ấm, đợi người phương xa...
Đông du, xum họp, ngắm hoa
Kết tình thân hữu một nhà an vui.

PThúy

HỘI NGỘ VĂN BÚT VNHN

Vẫn mong hoa nở đợi người,
Mà sao tuyết vẫn cứ rơi rơi hoài,
Câu trời cho tuyết ngừng rơi,
Anh đào nở thắm đón người phương xa,
Bạn vẫn tất cả cùng nhà,
Văn Bút Hải Ngoại chúng ta xum vầy,
Chân tình Văn Bút đẹp thay,
Dù xa vẫn nhớ những ngày bên nhau.
Hồng Thủy-TV

Tuyết rơi rồi cũng ngưng mau
Thì nhân, văn sĩ nôn nao chờ ngày
Bên hồ đào thắm, tái lại
Đón chào Văn Bút năm tay tương phùng
Kiên Mộng Hà

Đưa tay ai lấy đào hồng,
Đào đỏ không nở... phũ lông chim tôi
Ngân ngơ lên chút bối rối,
Mộng xuân chưa vỡ... tuyết rồi... sẽ tan.
Thu Hương

Tuyết rơi thì mặc tuyết rơi,
Chị em ta cứ nhớ lời hẹn nhau
Ngày xuân thấy hội xôn xao,
Hoa đào đơm nụ đón chào tao nhân.
Các Cô Gái Việt xa gần,
Thủ đô vẫy gọi, nhanh chân ta về!
ThúyM

Cho Và Nhận Hai Chữ Cám Ơn

Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon trong buổi tiệc ngày thứ Bảy 17 Tháng 3 vừa qua đã bày tỏ lòng cảm ơn đến các vị mạnh thường quân, các cơ sở thương mại, các hội đoàn, các thiện nguyện viên, các thân hữu, các đồng hương đã góp tay góp sức với Ban Chấp Hành thực hiện những công tác đem lại niềm vui và sự hãnh diện cho cộng đồng Việt Nam tại Oregon trong thời gian qua, đặc biệt là trong Hội Chợ Tết 2018. Vợ chồng chúng tôi cũng đã đến tham dự tiệc cảm ơn này để hòa chung niềm vui với những người bạn trẻ trong Ban Chấp Hành CĐVNOR, những người “vác nặng” ăn cơm nhà lo chuyện thiên hạ mà nhiều khi còn bị

khen chê đủ điều. Mệt quá!

Người viết rất thông cảm cho những bạn trẻ, bạn già đã làm công tác cộng đồng này vì khi một ông hay một bà, một cô nào “được” làm “Chủ Tịch Cộng Đồng” thì cha mẹ, vợ con, người yêu của người đó cũng bị lôi kéo theo nhau để phụ giúp, đồng cam cộng khổ với “chàng, với “nàng” hoặc hy sinh ở nhà chăm lo con cái để “chàng” hoặc “nàng” an lòng lo việc thiên hạ.

Ở những tiểu bang giàu có, đông cơ sở thương mại người Việt thì việc quyên góp tài chánh có phần dễ dàng, rộng rãi, chứ ở những nơi “nhà quê tỉnh lẻ” như Portland thì Ban Chấp Hành muốn kiếm tiền tổ chức Tết Cộng Đồng, Tết Trung Thu, Lễ Giỗ Tổ, Ngày Quốc Hận, làm xe hoa, v.v. nhiều khi phải chạy kiếm tiền ủng hộ “toát mồ hôi” đấy nhé. Smile!

Nhìn qua ngó lại thì quý vị chủ nhân Columbia Medical Clinic, Chợ Hồng Phát, Lee Sandwich và một vài chủ nhân các cơ sở thương mại khác là còn thương, còn muốn giúp đỡ cộng đồng nên mới ra tay hào hiệp giúp đỡ các bạn trẻ này. Thật đáng thương, đáng tội nghiệp cho những người bạn trẻ nhiều nhiệt tâm, nhiều thiện chí này quá!

Người viết hy vọng quý bạn trẻ trong ban chấp hành cộng đồng hiện tại và sắp tới hãy vui lên vì ít ra quý vị cũng đã đem lại niềm vui và nụ cười đến cho đồng hương Việt Nam trong một ít phút giây rồi. Dĩ nhiên cũng sẽ có nhiều người tán dương và cảm ơn việc làm của quý vị, trong đó có người viết! Vui lên nhé! Smile!

Kính mời quý vị xem ảnh do nhiếp ảnh gia Mary Nguyen thực hiện nhân Tiệc Cảm Ơn do VNCO tổ chức tại Hollywood Seniors Center lúc 12 trưa ngày thứ bảy 17/03/2018.

https://photos.google.com/share/_AF1QipMEGIL6oIfc5yB5krmCc_evW1ZHMMSY2fVSN5BD_8by1YjgGiTggnRw8sycyA?key=elBncDd6V0l3ZExtOHhQYlc0U3VNcFp5c3Q5R0dB

Hằng tuần người viết thường hay viết bài tâm tình trong trang Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo để tạo niềm vui nho nhỏ cho mình và cho những bạn đọc thân mến của tôi trên cõi thật cũng như trên cõi ảo. Tâm tình này có thể vui và đôi khi có thể hơi buồn một tí vì cuộc đời là những niềm vui nối buồn tiếp nối nhau:

“... Tâm chúng sinh như ngọn đèn mờ tỏ
Lúc hiện lành, lúc lại tạo ác nhân
Lúc ôn hòa, lúc lại dậy lửa sân
Theo năm tháng, tạo nghiệp lành nghiệp dữ!”

Bởi thế:

Muốn được sống an nhàn không phải dễ
Phải quyết tâm dứt bỏ nghiệp tham, sân
Ngày qua ngày, ta tu học dần dần
Cội phúc đức, ta vun phân bón gốc... ”
(Thơ Sương Lam)

Tâm tình này có thể là do bạn bè tôi kể lại những vui buồn trong đời sống của họ cho tôi nghe để nhờ tôi nói lên dùm họ những nỗi niềm tâm sự của họ cho vui bớt nỗi ưu sầu, phiền muộn. Tâm tình này cũng có thể là tâm tình thật của tôi trong cuộc sống thực tế hằng ngày sau khi trải qua bao thay đổi của cuộc đời, của môi trường sống, của cách cư xử, tâm lý con người qua thời gian, qua tuổi tác, v.v.

Tôi tâm tình với bạn vì tôi cũng như bao nhiêu người bình thường khác đang sống trong cõi trần thế này, có vui có buồn, có cười có khóc, có nhớ có quên, có hạnh phúc có đau khổ, có tha thứ có giận hờn và cũng muốn có người thương yêu, cảm thông với mình, v.v.

Người viết hy vọng những tâm tình, những hình ảnh, những tài liệu được trình bày ở nơi đây sẽ giúp chúng ta cùng nhau học hỏi và có thể đem lại cho chúng ta những kinh nghiệm sống, những kiến thức mới, những quan

điểm sống thế nào cho đời sống được thăng hoa tốt đẹp hơn về phương diện tình cảm, tâm linh, cho bớt đi những sân hận oán hờn vô ích chỉ làm khổ mình khổ người mà thôi.

Qua những lời tâm tình kể trên, chúng ta hiểu rằng là thế nhân tầm thường nơi chốn nhân gian này, chúng ta có nhiều lo âu, phiền muộn. Nếu có người hiểu và thông cảm với mình đó là một niềm vui. Khi ta tạo được niềm vui cho người khác thì người nhận và người cho đều được vui và hai chữ cảm ơn sẽ được thốt ra. Thông thường thì ta nghĩ người nhận sẽ phải cảm ơn người cho, nhưng người cho cũng cần phải biết nói lên hai chữ cảm ơn.

Mời bạn đọc mẫu chuyện thiên nho nhỏ dưới đây nhé:

NGƯỜI CHO PHẢI CẢM ƠN

"Thiền Sư Seistsu kêu gọi tín đồ đóng góp để xây một thánh đường mới rộng lớn hơn vì số lượng người đến nghe pháp quá đông; giảng đường hiện tại không đủ sức chứa .

Umezu, một thương gia giàu có, hiện diện tại buổi kêu gọi ủng hộ đó, cúng dường 500 đồng tiền vàng. Ông ta mang tiền đến đưa tận tay Thiền Sư Seistsu và Thiền Sư nói: "Được rồi, tôi nhận. Để đó đi!"

Umezu đưa túi tiền vàng cho Thiền Sư, nhưng ông ta không được vui mấy với thái độ dửng dưng của Thiền Sư Seistsu. Số tiền 500 đồng tiền vàng rất lớn, vì thời đó, người ta có thể sống cả năm trời chỉ với 3 đồng tiền vàng mà thôi; thế mà Thiền Sư lại chẳng nói một câu cảm ơn nào.

-- Trong túi là 500 đồng tiền vàng đấy, Sư ạ! Umezu nói.

-- Ông đã nói với tôi rồi cơ mà! Thiền Sư trả lời .

-- Mặc dù tôi là một thương gia giàu có, 500 đồng tiền vàng cũng không phải là số nhỏ đâu!

-- À, vậy là ông muốn tôi phải cảm ơn ông chứ gì? Thiền Sư hỏi.

-- Ngài phải như thế mới đúng chứ?

-- Tại sao ? Người cho cần phải cảm ơn người nhận chứ?

Tại sao lạ nhỉ?

Mời bạn đọc tiếp lời giải thích dưới đây:

"Umezu nên cảm ơn Thiền Sư đã nhận món quà. Chúng ta nên cảm ơn người khác khi chúng ta giúp họ điều gì vì có người nhận thì người cho mới có cơ hội để cho, để làm việc phước chứ. Người cho nên cảm ơn, người nhận cũng cảm ơn. Cả hai tương quan tương tức với nhau để cùng sinh tồn, cùng giải thoát. Các vị thiền sư sống giữa cuộc đời, cũng cần một chút vật thực qua ngày nuôi tấm thân tứ đại, nhưng các thiền sư vẫn thông dong tự tại vượt thoát ra ngoài sức chi phối mãnh liệt của vật chất. Tiền bạc chỉ là phương tiện trao đổi ở thế giới điên loạn này; đừng biến nó thành cứu cánh, đừng tự biến mình thành nô lệ. Người giác ngộ khác với chúng ta. Họ cũng sống giữa đời nhưng khôn khéo xử dụng những thủ thuật và uyển chuyển dùng những phương tiện đó để cảnh tỉnh dân đất chúng ta leo lên miệng hổ, đập sóng tới bờ."

(Nguồn: suu tâm trên internet)

Bạn có đồng ý với lời giải thích này không? Riêng người viết nghĩ cũng hữu lý đấy chứ vì giữa người cho và người nhận có sự tương tác với nhau. Xin mượn mẫu chuyện ngắn ngắn dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình về Cho và Nhận hôm nay, bạn nhé.

Cho Đi Cũng Chính Là Nhận Lại

“... Trong cuộc sống ai cũng cần phải biết sự cho và nhận là mối quan hệ tương quan mật thiết với nhau. Đa số chúng ta chỉ tham lam, ích kỷ để được nhận từ tay của người khác mà không biết cho đi. Chúng ta hãy biết giúp đỡ, sẽ chia bằng tình người trong cuộc sống khi có nhân duyên.

Một người đàn ông bị lạc giữa một sa mạc rộng lớn, mênh mông. Sau nhiều ngày cầm cự khi phần lương thực thực phẩm đã hết, ông mệt lả và đói khát vì không còn nước để uống. Trong suốt thời gian tìm kiếm nguồn nước, ông đã thấy một căn lều và thấy trong đó một máy bơm nước đã cũ và rỉ sét. Mừng quá, ông vội vã bước tới vịn chặt vào tay cầm và ra sức bơm nhưng không một giọt nước nào chảy ra.

Thất vọng quá, người đàn ông tìm kiếm chung quanh căn lều thì phát giác ra một cái bình nhỏ. Phủi sạch bụi cát trên bình, ông đọc dòng chữ được khắc vào bình: “Hãy đổ hết nước trong bình này vào cái máy bơm. Và trước khi đi chỗ khác, hãy nhớ đổ nước đầy lại vào chiếc bình này”. Người đàn ông mở nắp bình ra và thấy bên trong đầy nước. Ông đang rơi vào thế lưỡng lự vì nếu uống ngay phần nước trong bình thì chắc chắn ông có thể sống sót, nhưng nếu đổ hết nước vào cái máy để nó có thể bơm được nhiều nước thì ông sẽ cứu được rất nhiều người.

Người đàn ông sau khi đổ nước vào máy và bắt đầu nhấn mạnh cái cần với hy vọng sẽ bơm được nhiều nước một lần, hai lần, rồi ba lần nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào là có nước. Tuy hơi nản lòng vì quá mệt lả nhưng ông vẫn kiên trì bơm lên, bơm xuống đều đặn và bỗng nhiên nguồn nước mát trong lành bắt đầu chảy ra từ chiếc máy bơm cũ kỹ. Ông mừng quá liền vội vã hứng nước vào bình và uống một cách ngon lành...”

(Nguồn: Trích trong Thư Viện Hoa Sen)

Mời xem youtube Thank You do người viết thực hiện để cảm ơn quý vị thân hữu cõi ảo, cõi thật nhé. Smile!

[Thank You - Cảm ơn - YouTube](#)

▶ 1:11

<https://www.youtube.com/watch?v=jr0ep8wcYYo>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 410-ORTB 826-32118)

VÔ THƯỜNG!

Đã đến ngày anh chào già biệt
Chị đừng khóc nữa, để anh đi
Vô thường tất cả, níu làm chi
Sắc sắc, không không ai cũng biết.
Ý Nga, 16.3.2018

TẠI SAO?

Sinh ra đã giả tạo
Cứ khóc thay vì cười
Lạ thay một đời người
Nỗi buồn bày tỏ trước.
Ý Nga, 16.3.2018

CỜ BẠC QUANH NĂM, BÁC BÀN HỎI THĂM

Bầu cua cá cộ ngày xuân,
Bài cào, xì dách cứ luân phiên cười.

CHÚC MỪNG ANH CHỊ MINH NGUYỆT VÀ ANH ROSS TRONG NGÀY VUI ĐÁM CƯỜI

DC đào nở tung bùng,
Đón Anh, đón Chị chào mừng tao nhân.
Gió đưa rục rờ, ân cần,
Đón chào MINH NGUYỆT, ROSS Chồng bên
nhau.
Thắm duyên tơ lão ngọt ngào,
Ngàn ly rượu thắm, nâng cao ly đầy...
Du xuân, yến tiệc nơi đây,
Bên Cô Gái Việt vui vầy bên nhau.
Xuân này rồi đến xuân sau,
Hãy vui như thưở ban đầu gặp nhau.
Phương xa em sẽ nguyện cầu,
Chôn Hoa Thịnh Đón tình sâu nghĩa đầy.
Linh Đắc

EM CÒN HỌC

Hết xuân, xập xám lại mời
Tổ tôm, tứ sắc sòng khơi cuối tuần.

Tháng Giêng đã bác-thằng-bần
Tháng Tư xì phé làm thân “bác” nào?
“Poker”, xóc đĩa thấp cao
Ăn ai tam cúc? Người gào khóc thua?

Tháng Mười ai thắng tiền lừa?
Ai xui bại xui vô chùa xin com?
Sòng bài, “roulette”, thuốc thơm
Người vay nặng lãi, kẻ gờm nợ tanh.

Đừng theo các “bác” nhé anh
Loanh quanh “bác”, Marx tan tành gia phong!
Ý Nga, 16.3.2018

Theo

https://vi.m.wikipedia.org/wiki/X%C3%AC_t%E1%BB%91

[1] Bài cào: bài chia 3 lá. Xì dách, xì lác Á Châu: bài chia 2 lá

[2] Xập xám = xấp xám = mậu binh = binh xập xám

[3] Xì phé hay xì pé kiểu Hồng Kông: bài tổ

[4] Poker = Texas Hold'em: bài Mỹ

[5] Roulette: cò quay. Casino: các sòng bài lớn

[6] Gia phong: thói nhà

(Trích tuyển tập II “HƯỚNG ĐẠO SINH HẢI
NGOẠI” sẽ xuất bản

*

Thương tặng các em học trò và các em Thiếu
Sinh Hướng Đạo)

*

Em cố tránh những tầm thường vô nghĩa
Nói thế kia bậy bạ, bàn thế này
Chuyện ngô khoai phóng đại chê béo gầy
Nói sau gáy, tán dài chuyện thiên hạ.

Xúm gậy họa: nhà lầu chê nhà lá
Toàn bàn ra ít kẻ chịu tán vào
Kẻ vung dao, người cầm xẻng bới đào
Thật khờ khạo tạo lăm điều ác báo.

Rồi xào xáo ồn ào toàn cãi vã
Nhà người ta lén cất quả, tĩa hoa
Kẻ lối kia, ngoài ngõ hại nhiều nhà
Đá thúng nợ đụng nĩa này hỉ hả.

Không thành quả, họ chuộc toàn hậu quả:
Thiện không nhiều, làm việc ác tối đa
Biết xấu xa chẳng đẹp đẽ gì mà!
Bao cao cả ngoài đời sao không học?

Ý Nga, 16.3.2018

Xuân Đào

Có Hoa có Nguyệt có thơ
Mùa Xuân mở cửa tặng mơ mộng quà.

Kiều Mộng Hà

Anh Đào chím chim nụ hoa
Các CÔ GÁI VIỆT với tà áo xinh.

Hồng Thúy

Vui thay đại tỷ nhà mình
Lễ Vàng kỷ niệm Ross-Minh Nguyệt Boyle.

Kiều Mộng Hà

Năm mươi năm đã ngọt bùi,
Thủy chung anh chị thề với nhau.
Vui tươi, hạnh phúc dài lâu,
Bách Niên Giai Lão là câu chúc mừng.

Đỗ Dung

Các Cô Gái Việt tung bừng,
Ngày vui họp mặt mùa xuân hoa đào.
Bạn thực, bạn ảo bấy lâu,
Chúc tình văn nghệ ngọt ngào đơm bông.
Chúc tình nghĩa thêm mặn nồng,
Cao Minh Nguyệt-Ross vợ chồng đẹp đôi.

NTTD

Hoa đào màu thắm như môi,
Nụ hôn xưa gợi chưa trôi tình mình.
Hoàng hôn... đêm xuống... bình minh,
Tháng năm còn đó nghĩa tình thủy chung.

Thu Hương

Mùa xuân cùng bạn tương phùng,
Tay trong tay ấm ung dung nói cười.
Ngọc trời hoa thắm đào tươi,
Ngắm Cô Gái Việt rạng ngời như hoa.

Kiều Mộng Hà

Phất phơ tà áo lụa là,
Đất trời mở hội chan hòa đẹp xinh.
Trai thanh, gái lịch hữu tình,
Muôn Đào rực rỡ phô nghìn sắc hương.

Minh Giang

Chị Em từ khắp mười phương,
Vui xuân xum họp, tình thương mặn nồng.
Nắng lên, tan giá mùa đông,
Xiêm y phơi phới, đào hồng quyện bay.

PThủy

Chờ mong cho đến hôm nay,
Những Cô Gái Việt mừng ngày hội hoa.
Sang xuân hoa thắm mặn mà,
Cùng vui chào đón rộn ràng nắng mai.

Hà Thân

Hồng đào phơn phớt tựa vai,
Tóc mây che vạt áo dài phất phơ.
Thanh xuân, nữ tử ngàn ngọc,
Hương xuân tỏa khắp đón chờ thi nhân.

Linh Đắc

Ở TRỢ

Chị Bông dứt phone với anh thợ làm hàng rào và lẩm bẩm: “Anh ta cho giá thay toàn bộ hàng rào 6,000 đồng, hao tốn quá”.

Chị bực mình liếc mắt sang nhà hàng xóm có chung cái hàng rào sau vườn và lẩm bẩm tiếp: “Mà cái nhà hàng xóm này lại không biết điều”.

Trước đó anh hàng xóm người Mỹ đã vài lần thẳng thắn từ chối hợp tác cùng chị Bông thay phía hàng rào chung của hai nhà với lý do hàng rào chưa hư hỏng gì và tiền thì họ chưa có luôn.

Trong vườn chị Bông trồng nhiều cây hoa hồng, mái hiên patio treo chiếc chuông gió nên thơ, nếu được hàng rào đẹp thì khu vườn sẽ càng đẹp thêm.

Cái cell phone chị để trên bàn trong sân patio reo lên, không lẽ anh thợ hàng rào gọi lại... giảm giá? Hay là anh hàng xóm Mễ gọi sang báo tin đã đồng ý làm hàng rào?

Chị Bông vội vàng mở phone, thì ra là chị Huê, người bạn thân thiết. Giọng chị Huê tung bừng vui:

- Bông ơi, hai vợ chồng mình mới mua một căn biệt thự đẹp mà giá khá rẻ so với thị trường, vợ chồng chủ nhà ly dị cần bán nhà nhanh, ưu tiên cho tiền mặt, mình đủ điều kiện. Tháng sau bạn sẽ đến ăn mừng tân gia nhé.

Chị Bông ngạc nhiên:

- Ở kia, nhà Huê đang ở cũng mới cũng đẹp mà lại đổi nhà à?

- Nhà này mới hơn đẹp hơn và sang trọng hơn. Đây đúng là căn nhà ước mơ của mình. Hàng xóm toàn là triệu phú trở lên đó nha.

Chị Huê say sưa tả ngôi biệt thự từ ngoài sân vào bên trong đến cả khu vườn, chị Bông nghe đến đâu choáng váng đến đó. Một tiếng sau chuông phone mà chị Bông còn thần thờ như người mới bị bỏ bùa chưa tỉnh.

Bất giác chị ngó quanh khu vườn nhà mình bỗng thấy... tui, giá mà chị giàu có như chị Huê thì đã thay quách toàn bộ hàng rào khỏi cần kêu gọi anh hàng xóm Mễ đóng góp.

Chị Bông đang ganh tị với căn biệt thự chị Huê vừa khoe. Anh Bông lững thững ra vườn và bắt gặp vợ ngồi im lặng trong ghế xích đu, anh thắc mắc:

- Em nghĩ gì mà thần thờ ra thế? Lại bực mình vì anh hàng xóm Mễ vẫn chưa chịu chung tiền thay cái hàng rào mới hả?

- Tại anh Mễ và... tại chị Huê.

- Anh biết rồi, bà Huê không khoe stock của bà ấy lên giá thì cũng khoe cửa hàng bánh mì thịt nguội, giò chả, chè cháo của bà ấy doanh thu ngày càng tăng.

Chị Bông thán phục:

- Anh nói đúng đó, cửa hàng chị ấy đắt hàng lắm, dù đã thuê mướn cả chục người mà hai vợ chồng vẫn bận rộn cả ngày, trong khi vợ chồng mình cùng tuổi về hưu như anh chị Huê thì ăn không ngồi rồi chẳng kiếm ra xu nào ngoài mấy đồng tiền hưu.

- Tội nghiệp, anh chị Huê lớn tuổi rồi mà vẫn làm việc đầu tắt mặt tối. Tóm lại giàu có mà vẫn... "khổ" vì kiếm tiền. Anh nghe kể rằng có bà gia luôn than thở mình mấy tay chân đau nhức, tai điếc mắt mờ thế mà vẫn... thích mở hầu bao ra đếm tiền, chẳng than mỏi tay đau tay hay mờ mắt gì cả. Thiếu đồng nào bà phát hiện ra ngay.

Chị Bông cãi lại:

- Càng có tiền càng sướng chứ, tội nghiệp gì chị Huê. Vợ chồng chị Huê mới mua một căn biệt thự hơn một triệu, trả tiền mặt nhé. Em nghe mà phát ham, trong khi em muốn thay cái hàng rào chỉ 6,000 đồng cũng không dám làm. Nãy giờ em cứ mơ ước nếu mình trúng số thì sẽ mua căn biệt thự trong khu ấy làm hàng xóm các triệu phú cho oai, hàng xóm với mấy nhà Mễ này chỉ thêm bực mình.

Anh Bông an ủi:

- Hàng rào sau vườn còn tốt chán, anh hàng xóm Mễ từ chối thay mới là đúng rồi. Em đừng "khủng bố" tinh thần nhà anh ta nữa, lần nào gặp mặt họ em cũng hỏi chỉ một câu: "Anh chị suy nghĩ kỹ chưa? Có thay hàng rào với tôi không?" Mà em không nhớ bài thuyết giảng ở chùa hôm nào à, cuộc đời là cõi tạm, chúng ta đang ở trọ trần gian, đòi chi những điều hoàn hảo.

- Anh chỉ chuyên môn bên hàng xóm, xe nó đậu đầy lề đường, trở ngại lối đi, chướng cả mắt, anh lại khen xe đậu thế này trông... nhộn nhịp khu phố. Cuối tuần nó tụ họp bạn bè uống bia trước sân mở nhạc tiếng Spanish âm ỉ anh cũng khen... vui cả khu phố.

- Sống hòa đồng và nhịn hàng xóm một tí có sao đâu.

- Nếu thế em cũng sẽ đậu xe lòng lề đường và cuối tuần tụ họp bạn bè ngoài sân mở âm ỉ nhạc Bolero Thanh Tuyền, Chế Linh, Hương Lan, Tuấn Vũ cho hàng xóm Mễ nghe chơi nhá.

- Vợ chồng Mễ hàng xóm hiền lành dễ thương, chả lẽ vì cái hàng rào mà em đành hanh với họ thế à?

Thuyết nhà Phật....

Chị Bông ngắt lời chồng:

- Ôi, anh lại thuyết nhà Phật lắm bi quan, nào đời là bể khổ, đời là cõi tạm, kiếp người mong manh, trở về cát bụi, ai mà đang tuyệt vọng sẽ chẳng muốn kiếp lai sinh. Em muốn như anh chị Huê lúc nào cũng phơi

phối kiếm tiền và hưởng đời, muốn gì cũng có. Hay là mình gom góp vốn liếng, vay mượn thêm con cái đầu tư mutual fund hay địa ốc đi anh, chơi stock thì càng kiếm nhanh hơn nữa. Vậy anh muốn cái nào?

- Nghĩa là sao? Mình mua nhà cho thuê hoặc mua mutual fund, hoặc chơi stock đu dây với may rủi ấy hả?

Chị Bông giảng giải:

- Anh nhát gan không chơi stock thì thôi. Mua nhà mình chỉ cần down khoảng 20% và lấy tiền thuê hàng tháng trả mortgage, 10 hay 15 năm sẽ trả xong nợ, căn nhà thuộc về mình. Hay là đầu tư mutual fund chậm hơn nhưng 10 năm sau số tiền đầu tư có thể tăng gấp đôi. Tới lúc đó mình lấy cả vốn lẫn lời ra... mua nhà biệt thự làm hàng xóm các triệu phú luôn.

- Nghe em nói kiếm tiền nhẹ nhàng dễ dàng quá. Anh... không chọn cái nào cả.

Chị Bông cụt hứng giận dỗi trách:

- Hèn gì số mình nghèo là phải. Suốt đời ở căn nhà xấu này thôi.

- Ai mà chẳng muốn cuộc sống đầy đủ cao sang, anh cũng thích nhà cao cửa rộng lắm chứ, nhưng mỗi người một hoàn cảnh. Bao nhiêu năm nay không giàu có được nói chi tuổi xế chiều.

Rồi anh Bông vỗ về:

- Thôi em đừng ganh đua với chị Huê nữa, mình không có tiền bạc và càng không có thời gian để đầu tư đường dài. Em cứ an phận làm hàng xóm mấy anh chị Mễ, mấy anh chị Mỹ đen như hiện nay đi. Vợ chồng mình là khách hàng thường xuyên của CVS pharmacy tại thành phố này, các nhân viên bán thuốc full-time thậm chí nhân viên part-time thay đổi soànх soạch mà họ còn nhớ tên nhớ mặt mình. Vậy thì hơn 10 năm nữa mình 80 tuổi, bệnh tình mình đi tới đâu? Liệu có còn sức khỏe mà hưởng nhà to nhà đẹp không, hả? Nếu có thay đổi nhà thì anh sẵn sàng moving đến căn nhà nào... gần bệnh viện nhất để mỗi lần gọi 911 cấp cứu cho tiện.

Đến dự buổi tiệc tân gia nhà chị Huê, căn biệt thự lộng lẫy ấy chị Bông khó thể nào quên, vừa trầm trồ khen ngợi vừa mơ ước khi chị Huê dắt khách đi từng phòng giới thiệu, đây là phòng khách của tôi, phòng bếp của tôi, phòng nào cũng đẹp cũng sang.

Bước vào căn phòng ngủ kê hai chiếc giường mà vẫn còn rộng mênh mông với những tủ, gương sang trọng, chị Huê lại hãnh diện sung sướng:

- Các bạn ơi, đây là phòng ngủ yêu quý của tôi, từ cái giường, khăn trải nệm, gối mền, rèm cửa đều là hàng hiệu...

Bạn bè ai cũng khen vợ chồng chị Huê có phước, con cái đứa nào cũng ăn học thành đạt, gia đình đề huê, anh chị Huê thì giàu có làm ăn tiền vô như nước. Chị Bông hỏi:

- Bao giờ thì anh chị Huê nghỉ bán buôn, ở nhà hưởng nhàn thanh thoi trong căn nhà đẹp này?.

Chị Huê phân trần:

- Mình cũng muốn nghỉ lắm. Con cái có công việc của chúng, chẳng đứa nào thích cái nghề bán bánh mì thịt nguội này cả. Sang cửa hàng cho người khác thì tiếc rẻ vì công việc làm ăn càng ngày càng phát đạt, tiền cứ chạy vô túi vô nhà băng nên chẳng nỡ ngừng, thôi thì còn sức còn làm, có nhiều tiền tiêu xài cũng sướng tay. Nhờ thế vợ chồng mình mới mua căn biệt thự này dễ dàng.

Chị Huê ghé tai chị Bông khoe thêm:

- Trừ mọi chi phí mỗi tháng vợ chồng mình kiếm mười mấy ngàn, chẳng cần ăn học bằng cấp gì mà tính ra hơn hẳn lương kỹ sư lâu năm, tự mình làm chủ mình và làm chủ gần chục nhân viên từ khâu làm bánh mì, làm giò chả thịt nguội, đến khâu đứng bán cho khách hàng. Thử hỏi là chị có chịu buông bỏ cửa hàng ngôi nhà lãnh vài đồng lương hưu không chứ.

Sau dịp ăn tân gia ấy chị Bông ít có dịp đến nhà chị Huê nhưng thường gặp chị ở cửa hàng bánh mì thịt nguội nổi tiếng ngon nhất của thành phố này. Vợ chồng chị Huê nhanh nhẹn xã giao với khách hàng và tháo vát với công việc, chỉ huy nhân viên đâu ra đấy.

Thế mà một hôm chị Bông nghe hung tin, một người bạn gọi phone báo tin:

- Chị Huê đã qua đời trong giấc ngủ đêm qua vì heart attack.

Trời ơi, một cái chết quá bất ngờ, không hề báo trước. Chơi thân với chị Huê nhưng chị Bông có nghe chị Huê than thở gì về bệnh tim mạch đâu.

Hay là chị Huê làm việc nhiều quá nên căng thẳng và kiệt sức, ảnh hưởng đến tim mạch?

Sau đám tang chị Huê, cửa hàng bánh mì thịt nguội trở lại hoạt động bình thường, bạn bè ai cũng ngạc nhiên, tưởng anh Huê mất đi người vợ yêu dấu mấy chục năm bên nhau anh sẽ mất nguồn cảm hứng kiếm tiền.

Vài tháng sau chị Bông đã nghe bạn bè chung của chị Huê truyền nhau tin đồn anh Huê đang “tình ý” với chị Sương nhân viên quản lý cửa hàng.

Đó là một thiếu phụ khoảng 45 tuổi, chị ta là mẹ độc thân của ba đứa con. Được bà chủ tin cậy chị ta nhanh nhẹn khôn ngoan chăm chỉ làm việc và bây giờ thì được ông chủ độc thân ưu ái.

Ai cũng tưởng họ chỉ “tình ý” và bỏ bịch cho đời nhau đỡ buồn. Nhưng một năm sau thì anh Huê chính thức đi thêm bước nữa với chị Sương với lý do để có người phụ anh công việc kinh doanh, cứ làm như anh chỉ cần người làm hơn là cần người tình.

Căn biệt thự lộng lẫy của chị Huê nay đã có nữ chủ nhân mới, thêm ba đứa con của chị ta nên cửa nhà đông vui hẳn lên, lúc nào cũng có một hai chiếc xe loại sang đậu trước sân, chiều tối các khung cửa sổ căn biệt thự đều sáng đèn ấm cúng.

Cửa hàng sản xuất bánh mì thịt nguội đã có nữ chủ nhân mới.

Ngày nào chị Huê từng hãnh diện khoe công việc và tiền bạc nay những huê lợi ấy đã vào túi người khác.

Ngày nào chị Huê từng sung sướng khoe căn phòng ngủ xinh đẹp sang trọng, nay căn phòng ngủ ấy cũng thuộc về người phụ nữ khác.

Và người chồng suốt mấy chục năm thân ái chung đôi của chị cũng thuộc về người khác luôn.

Chị Bông thấy xót xa giùm người bạn đã nằm dưới nấm mộ. Chị than thở với chồng:

- Thương chị Huê quá. Nhớ ngày mới mua căn biệt thự chị Huê hơn hờ vui mừng bao nhiêu, chị trang hoàng chăm sóc từng căn phòng, thế mà ở chẳng bao lâu...

Anh Bông lại triết lý nhà Phật:

- Chị Huê đã “ở trọ” trong căn biệt thự ấy, chứ có gì là của chị Huê đâu, kể cả bạc tiền và người chồng yêu dấu. Hết thời hạn thì ra đi. Vợ chồng mình cũng đang “ở trọ” trong chính căn nhà của mình đây. Cuộc sống luôn đi bên cạnh những rủi ro bất trắc, tai nạn hay bệnh hoạn có thể đến bất cứ lúc nào. Chúng ta không chết vì tai nạn, bệnh hoạn thì cũng chết vì tuổi già sức yếu, mười năm, hai mươi năm nữa thôi căn nhà này sẽ thuộc về ai...

Chị Bông giật mình, anh Bông nói đúng quá, sau này vợ chồng chị chết đi, con cái đều có nhà riêng và công việc ở xa, chẳng đứa nào có nhu cầu dọn về đây. Căn nhà này sẽ bán đi và thuộc về người khác.

Chị Bông chợt nhớ tới gia đình một người quen biết, sang Mỹ diện H.O. năm 1990. Sau 5 năm làm việc cật lực họ có chút tiền down một căn nhà. Người vợ lãnh đồ từ hãng và may tại nhà, vừa chăm chỉ may vừa lo cơm nước cho chồng đi làm con đi học. Chị hết sức tiết kiệm tiền bạc và cả thời gian, ít giao du với bạn bè, thậm chí từng là con chiền ngoan đạo chị cũng “né” màn đi nhà thờ hàng tuần, chỉ đi vào những dịp lễ lớn, vì đi nhà thờ là “tốn kém”, luôn có mục đóng góp đủ thứ, nay món này mai món khác chẳng bao giờ hết việc. Mục đích chính của chị là làm việc tối đa và tiết kiệm tối đa để có tiền trả nợ căn nhà.

Nhà cửa trả xong, vốn liếng bắt đầu rủng rỉnh thì đùng một cái chị H.O lâm trọng bệnh qua đời. Chồng quan niệm con cái đứa nào cũng có ăn học và có gia đình riêng không phải lo cho chúng nữa. Ông ta về Việt Nam cưới một cô hàng xóm lỡ thì nhưng vẫn còn trẻ chán so với ông, bán căn nhà cũ đang ở để mua căn nhà khác mới hơn đẹp hơn cho xứng và le lối với người mới.

Chị H.O này cũng “ở trọ” và ra đi “trắng tay” như chị Huê.

Thế là chị Bông lại an phận tìm vui với căn nhà của mình, khu vườn sau hoa lá và chuông gió vẫn đẹp và nên thơ với cái hàng rào cũ mà chị từng muốn thay bỏ chúng.

Một buổi sáng chị Bông mang rác ra sân trước thì thấy chị Mễ hàng xóm cũng kéo thùng rác ra sân liền tươi cười xã giao, bù đắp cho những ngày chị Bông liếc mắt hay lườm lườm sang nhà nó với vẻ lạnh lùng:

- Chị khỏe không? Hôm nay chị không đi làm hả?

Chị Mễ than thở và e dè:

- Tôi bị mất việc rồi, đang hưởng tiền thất nghiệp. Chị đừng rủ tôi thay cái hàng rào nữa nghe

Xong chị ta nửa đùa nửa thật:

- Chỉ còn chồng tôi đi làm, nhà 4 đứa con, nếu tôi mà thất nghiệp dài lâu thì không có tiền trả mortgage căn nhà này đâu, lúc ấy chị sẽ có hàng xóm mới để rủ họ thay hàng rào mới.

Chị Bông cảm thấy như mình có lỗi và áy ngại quá. Hoàn cảnh nhà hàng xóm chẳng khá giả gì thế mà bấy lâu chị cứ “mặt sưng mày xia” ngầm với họ vì cái tội không chịu chung tiền làm hàng rào mới. Chị Bông dịu dàng thân mật:

- Chúc chị mau kiếm được việc làm, còn cái hàng rào chung của chúng ta, đúng như chồng chị đã nói, vẫn tốt lắm, thay làm chi cho phí tiền.

Trong ánh mắt chị Mễ thoáng vẻ ngạc nhiên và vui. Chắc vì lần gặp mặt này chị ta thấy chị Bông đã thay đổi thái độ quá bất ngờ.

Chị Bông lại thấy anh Bông nói đúng, chẳng có ai dám bảo đảm ở căn nhà của mình dài lâu chứ đừng nói suốt đời. Ngoài cái chết, người ta phải rời xa căn nhà vì hàng đồng lý do, vì công việc, vì trường học của con cái hay vì mất job, vì li dị, v.v. và biết đâu chỉ vì... nhà hàng xóm. Gia đình anh chị Mễ này không chịu nổi mù hàng xóm khó tính như chị Bông, một ngày nào đó họ cũng sẽ dọn đi cho khuất mắt?

Chị Bông chẳng cần cái hàng rào mới đẹp nữa cho hao tốn bạc tiền của mình và của hàng xóm và chị càng không mơ nhà to đẹp cao sang nữa khi tuổi đã xế chiều. Vì nhà to đẹp hay nhà cũ xấu cũng chỉ là quán trọ ven đường đòi cho ta dừng chân và một ngày nào đó ta sẽ về nơi yên nghỉ sau cùng đó mới là căn nhà vĩnh cửu của riêng ta.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Có Những Điều Bạn Cần Phải Biết Cho Vui Với Đời

Nhiều người đã tâm sự: “Nước Mỹ là thiên đàng của giới trẻ, còn đối với người già thì chỉ có sự cô lập và cô đơn. Căn bản nếp sống của người Việt dựa vào gia đình, thân nhân, bạn bè và cộng đồng. Khi ta mất những thứ đó ta đã mất đi một phần nào cái tôi và hạnh phúc trong đời.”

Đúng thật! Càng già càng cảm thấy cô đơn. Có những người già sống trong viện dưỡng lão, ngồi trên những xe lăn, ngóng trông con cháu hay người thân, ngày này qua ngày khác, nhưng chẳng thấy ai. Thật ra, con cháu ở nơi đây cũng có đời sống riêng của chúng. Những vị còn được sống chung với con cháu quây quần bên nhau hoặc được sống gần gũi với bạn bè cùng lứa tuổi, sở thích như mình là những người có phúc. Xin hãy hưởng hạnh phúc đang có trong tầm tay của mình, bạn nhé.

Ngày nay nhờ những tiến bộ khoa học kỹ thuật điện toán, chúng ta có thể đọc được nhiều tin tức hữu ích giúp cho tuổi già và giúp cho người già sống vui sống khỏe.

Người viết cũng nhận được nhiều điện thư (email) của bạn bè gửi đến những tài liệu rất vui và hữu ích để sống an vui, hạnh phúc trong tuổi già.

Người viết thấy tài liệu này vui vui, hay hay và hữu ích cho quý vị cao niên nên đem vào đây chia sẻ với quý vị. Bạn có đồng ý hay không là tùy bạn nhé!

10 “Điều Răn” cho người cao niên

1. Hãy vui với người khác, đừng tìm vui trong việc tích trữ của cải.

2. Lập chương trình tiêu xài hết tiền của mà bạn để dành. Bạn xứng đáng tiêu pha nó trong mấy năm còn lại của đời người. Nếu được, cứ đi du lịch. Để của lại cho con, chúng nó sẽ gấu ó nhau và nhiều chuyện rắc rối xảy ra sau khi bạn qua đời.

3. Hãy sống trong thực tại. Đừng sống cho quá khứ hay cho tương lai. Bạn nắm ngày hôm nay trong tay bạn, ngày hôm qua thì đã qua, ngày mai thì chưa đến hoặc không bao giờ đến.

4. Hãy vui với cháu nội ngoại của bạn (nếu bạn có), nhưng đừng làm kẻ giữ trẻ trọn thời gian. Trách nhiệm nuôi dạy trẻ là của cha mẹ nó. Sau khi bạn đã nuôi con nên người rồi, bạn không còn trách nhiệm gì với cháu của bạn. Đừng thấy áy náy khi từ chối giữ trẻ nếu bạn không thấy thích thú chăm sóc.

5. Chấp nhận sự già yếu, đau nhức của tuổi già. Hãy vui với những gì mình còn làm được.

6. Vui với những gì bạn có. Đừng lao nhọc tìm những gì bạn không có. Đã trễ rồi.

7. Hãy vui cuộc đời với người phôi ngẫu, con cháu, bạn bè.
Người khác yêu bạn, phải yêu chính bạn chứ không phải những gì bạn có. Ai yêu những gì bạn có chỉ gây khổ cho bạn mà thôi.

8. Tha thứ cho mình và cho người. Chấp nhận sự tha thứ. Vui hưởng sự bình an trong tâm hồn.

9. Làm quen với sự chết. Nó sẽ xảy ra. Đừng sợ hãi. Nó là một phần của cuộc đời. Chết là bắt đầu một cuộc đời mới hơn, tốt đẹp hơn. Chuẩn bị một cuộc sống mới với Đấng Tạo Hóa.

10. Hãy thuận hòa với Thượng Đế vì bạn sẽ gặp, sẽ có sau khi bạn rời trần gian này.

(Nguồn: Internet)

Đó là “10 Điều Răn” dành cho quý “lão trượng và lão bà” thuộc lứa tuổi “không còn trẻ nữa” trong chúng ta.

Mời Bạn xem youtube dưới đây để biết thêm nhiều bài học hay khác nữa nhé.

DANH NGON CUOC SONG - Guitar Vo Thuong - BP

[DANH NGON CUOC SONG - Guitar Vo Thuong - BP - YouTube](#)

▶ 5:00

<https://www.youtube.com/watch?v=AOvYilZqiWo>

Còn những người thuộc “tuổi hùm hùm” và tuổi “thu tím lá vàng” cũng phải biết “5 Cái Đùng của Cuộc Đời” để sống vui sống khỏe tí tì. Mời bạn đọc xem có đúng không nhé?

5 Cái “Đùng” Của Cuộc Đời

Con người muốn được sống hạnh phúc, thanh thản mà trong tâm lại vẫn cứ ôm gì, oán hận thì vĩnh viễn không thể nào đạt được. Hãy ghi nhớ 5 thứ “đùng” sau đây để cuộc sống không phải vương bận điều gì nữa!

Có tiền đùng keo kiệt, có phúc đùng chờ đợi.

Cái Đùng thứ nhất: Có tiền đùng keo kiệt

Tiền khi sinh chẳng mang theo đến, khi tử chẳng mang theo đi. Sức khỏe mới là thứ quan trọng hơn nhiều, có sức khỏe thì mới có tất cả.

Trong dân gian có câu nói: “Không sợ kiếm ít tiền, chỉ sợ chết sớm”. Có sức khỏe thì ngại gì không kiếm được tiền. Vì sức khỏe, khi nào cần chi tiêu thì hãy chi tiêu, có tiền đùng keo kiệt.

Cái Đùng thứ hai: Có phúc đùng chờ đợi

Con cháu đều có phúc của con cháu, đừng quá vì con cháu mà biến mình thành thân trâu ngựa. Nên dành thời gian hưởng thụ cuộc sống, đừng vì con cháu mà làm việc quá sức, làm cố quá là sát thủ nguy hiểm nhất của sức khỏe.

Cái Đùng thứ ba: Có tình yêu đùng buông bỏ

Cuộc đời thật ngắn ngủi, tình yêu lại không dễ tìm kiếm, cho dù yêu hay được yêu đều là duyên phận, đều nên đón nhận, ngày hôm nay bạn buông bỏ, thì kiếp này nó sẽ không bao giờ đến với bạn nữa.

Cái Đùng thứ tư: Tức giận đùng để trong lòng

Trong cuộc đời, ai cũng có thể phải gặp những chuyện khó khăn hay không vừa ý, đừng nên vì thế mà “nộ khí xung thiên”. Tức giận là tồn tại khách quan, không nên giữ ở trong lòng, nín thở thì khí sẽ ú tắc, khí ú tắc thì sẽ sinh bệnh.

Gặp phải những sự việc khiến ta tức giận, hãy tìm người để khai thông nó, thổ lộ ra hết, như vậy sẽ gỡ bỏ nó nhanh hơn, nội tâm sẽ yên bình trở lại.

Bạn bè chính là công cụ “thông tức khí” tốt nhất, cũng là nguồn động lực, khích lệ tinh thần, tiếp thêm sức mạnh tốt nhất cho bạn.

Hãy làm cho mỗi ngày trong cuộc đời của bạn là một ngày vui sống.

Cái Đùng thứ năm: Có thù hận đùng ghi nhớ

Lòng dạ khoáng đạt, dùng thiện lương nhân ái để đối đãi, không để ý những chuyện nhỏ, gạt bỏ ân oán, cũng không để thù hận trong lòng. Hãy làm cho mỗi ngày trong cuộc đời của bạn là một ngày vui sống.

Người xưa có một số sống được trường thọ vì họ có “tam bất thức”, chính là không cần biết 3 điều, không quan tâm ân oán, không quan tâm tuổi tác, không quan tâm bệnh tật.

Hãy rèn luyện những điều này để sống thật vui vẻ nhé!

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Cũng như Bạn cũng từng biết là “phải biết làm lành, tránh ác” thì mới hợp với thiên lý. Bạn nói thì dễ lắm nhưng Bạn có làm được hay không đó mới là chuyện khó vì con người nhiều khi chưa nhận chân ra rõ việc nào là việc lành, việc nào là việc ác.

Xin mời bạn đọc mẫu chuyện Dễ và Khó dưới đây:

Dễ và Khó

Bạch Cư Dị đi hỏi Thiên với Thiên Sư Ô Sào:

- “Không làm tất cả điều ác.

Hãy làm hết thấy việc lành.

Giữ tâm trí mình thanh tịnh”

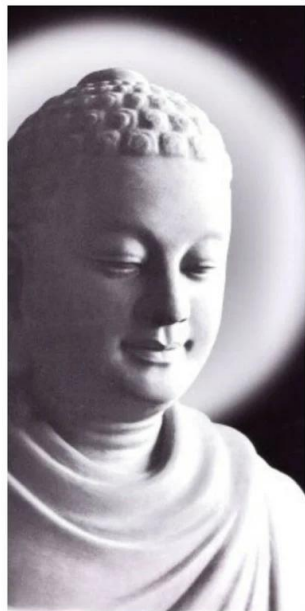
Đấy Lời Chư Phật dạy

- Tương gì chó điều này đưa trẻ lên ba cũng biết.

- Tuy đưa trẻ lên ba có thể biết. Song ông già tám mươi chưa chắc đã làm được.

(Nguồn: Trích Thiên Là Gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Tóm lại, nói và biết một vấn đề gì thì dễ nhưng thực hành được những gì mình đã nói và đã biết thật là khó, phải không bạn?

Tuy nhiên việc gì cũng cần sự thực tập và ý chí muốn thực hiện việc đó được kết quả tốt đẹp. Cái tâm ý và sự học tập làm những việc thiện lành của ta mới là quan trọng vì chúng có thể giúp ta vượt qua tất cả những khó khăn, thử thách của cuộc đời. Bạn và tôi hãy tập lái con thuyền thiện lành của bạn, của tôi như Louisa May Alcott đã nói: “Tôi không sợ bão táp vì tôi đang học cách lái chiếc thuyền của tôi”.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Xin mời quý thân hữu xem những hình ảnh vui vẻ tuyệt đẹp dưới đây do Mrs. Mary Nguyễn thực hiện để thấy quý vị cao niên Hội Cao Niên Oregon sống vui sống khỏe như thế nào nhé.

Cám ơn Mrs. Mary Nguyễn nhiều lắm nhé và cũng xin cảm ơn tất cả quý hội viên có mặt trong ngày thứ bảy vừa

qua đã đem niềm vui đến cho nhau. Smile!

Hình ảnh Hội Cao Niên tổ chức Mừng Xuân Mậu Tuất 2018 và Chúc Mừng hội viên Sinh Nhật tháng 2 & tháng 3 vào thứ bảy ngày 10 tháng 3 năm 2018 tại Hollywood Senior Center qua link đính kèm:

https://photos.google.com/sha re/AF1QipOdm88BcFsdJKeaXxZ44-W1m9iRnAmGn_5zok_OMRnrp0gKhaMJB -MEjEkAJ1jIjg?key=dWNxNIVrTDZUNUtZTkdxRHgxMmF0WEY3X2c3TUtR

Kính chúc quý vị nhiều sức khỏe và mọi điều tốt lành.
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam
(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư
bạn gửi- MCTN 409-ORTB 824-31418)

NHÌN ĐÂY NÈ EM!

(Cảm tác nhân đọc “TA TÌNH” của **ĐỖ DUNG**
(Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT 2018**, #3: “**CHÀNG & NÀNG**”))

*

Tầm nhìn **hội tụ, phân kỳ**? [1]
Em nhìn ai vậy? Biên thù gần, xa?
Em nhìn toàn thấy người ta
Người Này bên cạnh để ma, quỷ dòm?

Nghiêm trang chi rứa? Dị ồm!
Cười duyên một nụ, thu gom nhau liền
Chùa đầu mở cửa mà thiên
Chi anh-thánh-thiện đang ghiền mắt em.

Thêm thân thiết, thử cười xem
Bao nhiêu ông Kẹ lèm nhèm biến ngay!
Nhìn anh-**cực-cận** đây này [2]
Trông chi **cực viễn** lấp đây mắt nai?
Á Nghi, 15.3.2018

[1] Trong quang học, một thấu kính (Lentil) là một dụng cụ quang học dùng để **hội tụ** hay **phân kỳ** chùm ánh sáng, nhờ vào hiện tượng **khúc xạ**, thường được cấu tạo bởi các mảnh **thủy tinh**, được chế tạo với hình dạng và **chiết suất** phù hợp. Các thấu kính làm việc với **ánh sáng** và bằng kỹ thuật truyền thống được gọi là thấu kính quang học.

-Thấu kính **phân kỳ** (lõm, còn gọi là thấu kính rìa dày) là thấu kính mà chùm tia sáng song song sau khi đi qua thấu kính sẽ bị **phân tán ra**, có phần **trung tâm mỏng hơn phần rìa**. (Trường hợp chiết suất của thấu kính nhỏ hơn chiết suất môi trường thì các thấu kính lõm sẽ là thấu kính phân kỳ. Ví dụ: các bọt khí trong môi trường nước, trong lòng các chất trong như thủy tinh...)

-Thấu kính **hội tụ** (lồi): có phần **trung tâm dày hơn phần rìa**, có chùm tia sáng song song, sau khi đi

THỦY CHUNG CÙNG CHÀNG

(Cảm tác nhân đọc “CHỈ LÀ PHÙ DU THÔI” của **TIÊU THU**
(Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT 2018**, #3: “**CHÀNG & NÀNG**”))

*

-*Cây Si* kể lóp, gần nhà,
Đầu thôn, cuối xóm, cùng ga, trước đình...
Vậy mà em vẫn thất tình,
Rừng Si ấy mọc thời bình, chiến tranh?

Rồi ai Giám Đốc Điều Hành,
Ai đem sinh mạng hiền lành theo canh,
Ai mà kính cần, chân thành,
Ai người mặc sức hoành hành tim em?

*

-*Chàng là người lính âm thầm*
Tuyên đầu chiến đấu, ngày đêm diệt thù
Mòn giày lê khắp chiến khu
An dân, giữ Nước, mặt mù trận xa.

Cao cả thay! Ấy vậy mà
Đường vào “cái tạo” chẳng ra khỏi tù
Không chàng, em chẳng an cư
Gia đình cùng phận-loại-trừ như nhau
Tang chàng em khóc đón đau
Chết không nằm mộ, Cộng nào xót thương.

Đang treo cờ đỏ đầy đường,
Hình người-gian-ác đầy tường, mà sao:
Tang thương, uất hận nghẹn ngào
Lao dấn vực thẳm. Đồng bào oán than?

Gian thần, bạo chúa: đảng, đoàn
Tràn vào cướp của, dữ dằn, hung hăng
Em cùng số phận khó khăn
Lao vào biển cả nhọc nhằn thuyền nhân
Bỏ chàng mộ lạnh Bắc phần
Tim mang uất hận bao ngàn, em bơi.

qua kính sẽ được **hội tụ** tại 1 tâm.

[2] Trong quang vật lý học, điểm **cực viễn** là điểm xa nhất mà mắt có thể nhìn rõ khi không điều tiết, điểm **cực cận** là điểm gần nhất mắt có thể ghi nhận ảnh rõ nhất sau khi điều tiết tối đa. Đối với mắt bình thường, điểm **cực viễn** sẽ là ở vô cực, điểm **cực cận** sẽ vào khoảng 5 cm.

Mắt **cận thị** thì cả điểm cực cận và cực viễn đều bị dời gần lại. Kính đeo cho người cận thị là **thấu kính phân kỳ**

Viễn thị là một tật liên quan đến **khúc xạ** ở **mắt**. Người bị viễn thị có thể nhìn bình thường đối với những mục tiêu ở cự ly xa, song không nhìn rõ những mục tiêu ở cự ly gần. Nguyên nhân của viễn thị là **giác mạc** dẹt quá hoặc trục trước - sau của cầu mắt **ngắn** quá khiến cho hình ảnh không hội tụ ở đúng **võng mạc** như mắt bình thường mà lại hội tụ ở phía sau võng mạc. Một **thấu kính hội tụ** **lồi** phù hợp có thể giúp điều chỉnh điểm hội tụ về đúng võng mạc.

HOA ÁI NHẠC HAY NHẠC ÁI HOA?

(Cảm tác nhân đọc “**KHÚC LUÂN VŨ**” của **ÁI HOA** (Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT** 2018, #3: “**CHÀNG & NÀNG**”))

*

Mến tặng quý Nhạc Sĩ thích phổ thơ

*

*Hoa uốn éo, múa may theo “trường độ” [1]
“Một phần tư, một phần tám” chập chùng
Cành nhún thân, cỏ éo lả mệnh mông
Nồng ý biếc, cỏ cây đang khiêu vũ.*

*Điệu êm ả đang đong đưa, áp ủ
Rời từ từ chuyển phiên khúc nhanh hơn
Chậm lên nhanh, nhanh về chậm giỗi hờn
Nhạc luyến láy chập chờn trong thăm thẳm.*

*Nốt trầm bổng giảm tăng theo tuyệt phẩm
Lá lằng lằng theo tiết tấu “thang âm”
“Viola, clarinet, flute, drums,
Harp, trumpet” ... cùng đẽ mê hòa tấu. [2]*

*Khi dồn dập lớp sóng cao hiểu thấu,
Lúc vỗ về, an ủi hoa trên ngàn
Hoa nhịp nhàng đa sắc nhảy miên man
Truyền lạc quan, gọi vô vàn cảm xúc.*

Thất tình ôm mãi một đời
Hẹn chàng kiếp tới giữ lời hứa duyên
Đáp công giữ Nước, nợ đền
Tạ ơn Chiến Sĩ, thề nguyện thủy chung!
Á Nghi, 15.3.2018

HỌA SĨ ĐI COI MẮT

(Cảm tác nhân đọc “**VÉN MÂY TÌM LẠI NỬA VÀNG TRẮNG**” của **LÊ THỊ HOÀI NIỆM** (Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT** 2018, #3: “**CHÀNG & NÀNG**”))

*

*“Mừng cho anh chị no đôi
Tôi như **chẫu chuộc*** ngồi chơi ao cần”
(Ca dao?)*

Chẫu chuộc: chẫu chàng, chàng hiu, éch, nhái lớn.
(Trích **BIỆM THI & NÓI LÁI** sẽ xuất bản)

*Thấy: cô **khẩu chiến** bạn bè
Dữ ghê! **Khiến chẫu** mấy phe... **Chẫu Chàng***
Tìm chồng, chống nạnh nghênh ngang
Ai mà **dám lấy** củi phang có ngày.*

*Trần gian **lắm giấy** biệt đày
Ai ngu **thất cổ**: khổ sai đời đời?
Đừng mơ **chết có mồ** đôi
Chẳng **thà** ai **đó mồ** **côi** cũng đành!*

*Có đôi, **có cặp**? Hiền-Lành!
Thu, xuân **cấp cộ** vẽ tranh đẹp màu
Anh Hiền **ngàn nhảm** nàng dâu?
Phải Lành, **nhìn ngắm** mới lâu, mới bền!*

***Tranh tha** hiền hậu mau lên!
Thanh tra cho rõ khỏi rên mẹ chồng
Tuổi chiều sẽ... **tối** biết không?
Chối từ? Chừ tối! Con bông khi nào?*

*Xấu người? **Đẹp** nét ngọt ngào
Mới cho hạnh phúc bên nhau chẳng rời
Dẫu cho **phên rách**, **liếp** **tời**
Em ru, anh hát **tiếp** **lời** dỗ con.*

*Mái tranh canh ngọt, cơm ngon
Mẹ cha vui vẻ cười dòn quanh năm
Nhìn **chăm** **chăm**, **ngó** **chăm** **chăm**
Đi coi **mắt?** **Mi** coi làm đất chẳng?*

*Rước cô-khẩu-chiến-bà-chần
Đem về **chắc**... **chết** Ngựa Vằn, Cọp Hung!*

*Điệu thánh thoát chách chách chồm liên tục
“Cha cha cha, Bebop”, chuyển “Paso,
Valse, Jive” ngân, chìm về tổ trầm trở
Vô vản vật cùng ngập tràn quyến luyến.*

*Em cũng vậy! Càng nghe càng xao xuyến.
Người ái hoa, ái nhạc, ái thiên nhiên,
Ái thi ca, ái họa, ái đến ghiền!
Anh... anh hỡi! Nhờ ái tình tuyệt diệu!*

*Tại đồng điệu? Cám ơn Anh thấu hiểu!
Á Nghi** 15.3.2018*

*VIOLA, VIOLIN: vĩ cầm, *HARP: thụ cầm,
*FLUTE: sáo, *DRUM: trống, TRUMPET
*TRƯỜNG ĐỘ: 1 khoảng thời gian cụ thể hay độ
dài của 1 nốt nhạc, tùy thuộc vào thời gian tồn tại
của sóng âm trong không khí. Trường độ: là một
đặc tính của nốt và cũng là một trong những nền
tảng của nhịp điệu (1/4, 3/4, 1/8)

NHẬT ĐẦY TRÁI ĐAU

*Như nụ hoa nhỏ, gió lay
Tôi ngối gỏi tiếng thở dài mênh mang
Gió ơi! Thổi sạch bụi vàng
Cho đôi mắt sáng ngắm chàng thiên thu.*

*Như mây tan/tụ phù du
Đêm ru nổi nhớ, ngày thu tiếng cười
Bước chân dẫm buốt cuộc đời
Mắt sầu sao rụng, môi thôi dỗi hờn.*

*Như trời mưa/nắng từng cơn
Tay chao bèo mãi chưa mòn bóng ai!
Đêm dài hồn mộng tỉnh/say
Vật vờ cứ ngỡ đầu thai kiếp nào.*

*Như con sóng, thủy triều cao
Hồn xanh xao đếm có bao nổi buồn?
Người đi có ủa lệ tuôn!
Còn đây biển nhớ... đêm cuộn cuộn trôi.*

*Như trăng khăng khít thè bồi
Tim đau, ruột thắt... rồi bời từng giây
Trăng xưa giờ vẫn còn đây
Bóng cùng tôi hứng, nhật đầy trái đau.*

Kiều Mộng Hà
March 13-2018

*Rõ ràng Sư tử Hà Đông
Cười về **chết chắc!** Vẽ... tròng trợn trôn?*

*Ba tuổi Ngọ, mẹ tuổi Dần
Cười thêm Sư Tử? Vô ngàn hiểm nguy!
**Chàng Hiu, Chầu Chuộc chầu đi,
Coi chi mắt? Chắc coi mi chạy dài!**
Á Nghi, 15.3.2018*

[1] Chữ **đậm**: nói lái và láy chữ

[2] Chầu chàng: éch, nhái lớn. Còn gọi là: chầu chàng,
chàng chuộc, chàng hiu.

chầu: chạy

CÙNG NẶNG NỘI NIỀM

(Cảm tác nhân đọc “LẠ THẬT” của **HÔNG THỦY**
(Tuyển tập **CỔ GÁI VIỆT 2018**, #3: “**CHÀNG &
NẶNG**”))

*

*Nói “một thôi, một hời”
Quên chiều buồn dần tới
Anh cứ lặng yên ngồi
Nghe chị... chia... bực bội.*

*Nước lấp lánh ánh trắng
Sóng chập chờn biển vắng
Chị vẫn cứ lặng nhặng
Bên thân Lừa Ưa Nặng.*

*Suốt ngày không nói năng,
Làm chi cũng thủng thẳng,
Anh hiền ít ai bằng,
Trước cù của dai dẳng.*

*Được đà, lướt phăng... phăng...
Chị phô tài háo thẳng,
Lời sát khí đặng đặng,
Như xẻ núi, đào quặng.*

*Bạn bè dăm ba thẳng
Cũng đành thôi, im ắng,
Chẳng đũa nào lẳng xằng
Bao năm dài đặng đặng.*

*Máy ai có biết rằng
Anh thành Bò Câu Trắng
Vi xưa vốn lẳng xằng
Vo ve lăm Ruồi, Nhặng.*

*

*Dò chừng Máy hết... "pin",
Âm thanh dần... dần... ngưng,
Ngồi sát khít khìn khìn*

BAO NĂM

(Kính tặng ĐHVBMĐ, kỷ niệm 40 năm)

*Từ thập niên, thiên định thật là...
Trời vui, đất rộng nở đào hoa
Nắng hanh, Thủ phủ trai tài tử
Gió mát, Hoa đô gái thướt tha
Nhạc sĩ vui xuân, tràn ý nhạc
Thi nhân cảm xúc, thơ ngân nga
Bao năm chờ ngóng hoa thành quả
Đất Việt không còn bọn quý ma.
Kiều Mộng Hà
March 13-2018*

Làm lành, anh xuống giọng.

Chị từ... từ... lặng im,
Anh thờ phào nghe... ngóng...
Nghe... cả sự... im lìm
Giữa trời cao biển rộng.

Bệnh sắp nổi vọt chìm
Anh ngưng, thôi niệm Phật
Đã bình thường nhịp tim
Thật cảm ơn trời đất!

"Pin" mới? Chị sẽ tìm!
Hôm nay? Tạm tươm tất!
Mỗi khi... nặng... nổi... niềm
Chị lo tất tần tật!
Á Nghi, 15.3.2018

NÀNG DÂU NAM KỲ

Tôi coi lại va ly quần áo và túi xách tay của mẹ chồng một lần nữa, rồi tôi lãnh lót gọi với lên lầu cho thẳng con trai:

- Cu Tí ơi, cu Tí à, con sẵn sàng chưa?

Mẹ chồng tôi không hài lòng, trách tôi:

- Con trai lớn tướng mà cứ gọi Cu Tí như thằng bé lên 3 ấy.

- Mẹ ơi, con biết rồi, chỉ gọi giỡn “anh chàng” một chút cho vui mà. Andrew ơi, xong chưa con, chúng ta đi thôi?

Con trai tôi đã đến bên tôi, anh chàng nhìn bà nội âu yếm:

- Cháu cảm ơn bà đã nhắc nhở mẹ cháu.

Bà cũng âu yếm nhìn cháu, Andrew lớn giống bố như khuôn như đúc, lại hiền ngoan học giỏi, ra trường là xin ngay được công việc như ý nên bà thương nhiều. Bà khéo léo giục cháu:

- Thì cháu lấy vợ đi, mẹ cháu sẽ không bao giờ gọi là “Cu Tí” đâu. Bà già rồi phải cho bà thấy mặt cháu dâu và cả chất nữa như người anh họ của cháu ở Calif. thì bà mới yên lòng.

Andrew hứa hẹn:

- Vì chúng cháu phải tìm hiểu nhau lâu để thử thách tình yêu nên chưa cho gia đình biết. Vâng, bà cứ đi California chơi, khi bà về cháu sẽ mang cháu dâu tương lai đến trình diện bà và bố mẹ cháu.

Mẹ chồng tôi vui mừng:

- Cháu làm bà sốt ruột, bà chờ đợi mấy năm nay mới nghe cháu hứa một câu làm bà hài lòng đấy.

Tôi cũng vui mừng không kém, hai vợ chồng tôi có con muộn, Andrew là con trai duy nhất, từ ngày Andrew tốt nghiệp đại học, có việc làm vững chắc đã nhiều năm nay tôi giục con cưới vợ mà nó cứ nói chưa có ai, tình yêu chưa đến, nên tôi không nhắc nó nữa. Hôm nay bất ngờ lại có tin vui.

Chúng tôi đưa bà ra phi trường về California, thăm gia đình con trai trưởng. Bà sẽ ở chơi Calif. một tháng. Bà chẳng ưa gì con dâu cả, nhưng bà thương con trai và cháu đích tôn nên về thăm họ.

Tiền bà đi phải đầy đủ mặt con cháu, gồm vợ chồng tôi và Andrew. Tôi hiểu tính mẹ chồng lắm, bao giờ bà cũng muốn được con cháu quây quần chăm lo, quý mến, chứ không thể xuề xòa, lấy lệ cho xong.

Khi chồng con tôi đang check vé máy bay cho bà, thì bà chợt nhớ ra, dặn dò tôi:

- Chốc nữa về con nhớ đi gửi món tiền ấy về Việt Nam cho mẹ nhé. Lần này ngoài phần tiền của mẹ lại được con cho thêm vài trăm thì cậu Nụ tha hồ sửa nhà cửa. Cậu con già rồi, có căn nhà tử tế thì chết cũng yên lòng nhắm mắt con ạ.

Ngày tôi và anh Bông yêu nhau, anh dẫn tôi về “ra mắt” mẹ anh, bà mẹ người Bắc tóc vẫn trần cài lược, đôi mắt sắc xảo nhìn tôi không chút thiện cảm. Bà khéo léo hỏi thăm họ hàng tông môn nhà tôi, rồi phán:

- Hai đứa cứ tìm hiểu nhau cho kỹ, chứ Bắc Nam có nhiều điều không hợp nhau đâu.

Anh Bông quả quyết:

- Kỹ từ lâu rồi mẹ ơi, bây giờ chỉ đợi mẹ cho phép hỏi cưới thôi. Thí dụ... ngay ngày mai cũng được.

Bà nghiêm mặt lườm con trai:

- Anh đừng có nhanh nhẩu đoảng, chuyện hôn nhân hệ trọng cả đời.

Thế là mối tình nồng nàn của chúng tôi khựng lại vô hạn định vì mẹ anh chưa đồng ý. Thuở ấy anh Bông đang ở trong quân ngũ, một hôm anh mang về quả lựu đạn, đặt lù lù trên bàn, ngay trước mặt mẹ anh và thông thiết:

- Nếu mẹ không đồng ý cho chúng con cưới nhau thì quả lựu đạn này sẽ nổ tung chết cả con và cô ấy, và xin mẹ chôn chúng con chung một nấm mồ.

Mẹ anh hoảng hốt lên:

- Ôi con ơi, bình tĩnh nào, việc gì phải mang vũ khí đạn dược ra thế!

Anh ai oán:

- Sống mà không lấy được người mình yêu thì chết cho xong!

Mẹ anh năn nỉ:

- Đừng dại dột con nhé? Vậy con muốn cưới hỏi ngày nào thì mẹ sẽ làm ngày ấy.

Nhờ thế tôi mới sớm được làm dâu của bà, và vì thế bà càng ghét cay ghét đắng tôi.

Mãi sau này chồng tôi mới dám kể cho tôi nghe, mẹ anh đã chê tôi là con gái miền Nam quen ăn trắng mặc trơn, làm đồng nào “xào” đồng ấy, lấy cái “ngũ” này chỉ khổ vào thân, thằng chồng nai lưng đi làm nuôi con vợ ăn tiêu hoang phí.

Anh đành “khủng bố” mẹ bằng quả lựu đạn, nếu không thì mẹ anh cho tôi đợi tới già hay chán quá tôi đi lấy chồng khác mà thôi.

Tôi làm dâu nhà anh, cha anh mất trước đó vài năm. Anh cả đã lấy vợ và ở riêng một năm nay, vì anh cả thuyên chuyển công việc ra miền Trung nên vợ con cũng đi theo, chồng tôi là con thứ cũng là con út, đi lính đóng quân ngay Lái Thiêu, tiện đi về thành phố Sài Gòn mỗi ngày.

Mẹ chồng tôi nắm giữ quyền hành trong nhà, bà đảm đang trông coi cửa hàng bán vật liệu xây cất do chồng để lại, cửa hàng trước cửa nhà rất đông khách nên bận bịu cả ngày, nhưng bà vẫn đi chợ mỗi buổi sáng, quăng cái giỏ chợ xuống bếp, vắn tắt ra mệnh lệnh cho tôi:

- Thịt bò thái xớ ngang, xào rau muống. Thịt lợn kho mặn, cua giã nhuyễn, nấu bát riêu cua cà chua.

Tôi hòa mù trước những món ăn Bắc này, ở với má, tôi cả những ăn học và ăn chơi, má để đãi hiền lành thôi thì con gái ở với ba má sướng ngày nào thì cứ hưởng, chừng lấy chồng vất vả lo cho chồng con thì giờ đâu mà ăn chơi.

Hôm cuối tuần mẹ chồng tôi mua một con gà sống về ra một mệnh lệnh khác:

- Cắt tiết gà, luộc gà với hành gừng cho thơm, thịt gà phải vừa chín tới. Nước gà nấu bát miến, cho tiết luộc và lòng mề thái nhỏ lên trên.

Tôi rình lúc mẹ chồng không để ý, gọi chồng xuống bếp và than phiền:

- Mẹ anh đang chơi trò rượt đuổi em chạy trốn chết luôn, bắt em nấu hết món này tới món kia, mà toàn là những món em chưa biết nấu bao giờ. Anh cứu em với.

- Mẹ đang dậy em nấu nướng đấy, trước lạ sau quen.

- Nhưng em không dám cắt cổ gà, nhìn nó đau em sợ lắm...

Má tôi Nam kỳ dễ tính, mua gà làm sẵn ngoài chợ cho lẹ, còn mẹ anh Bắc Kỳ tính toán chi li từng chút một, mua gà sống sẽ biết chắc con gà ngon vừa ý, và nhất là giá rẻ hơn gà làm sẵn.

Tôi cầm chân và hai cánh gà thật chặt còn mắt thì nhắm lại trong khi chồng tôi cắt tiết, đúng lúc ấy mẹ chồng tôi xuống bếp, giọng bà hùng dũng như một vị tướng mắng mỏ quân sĩ phạm luật:

- Giời ôi, hai vợ chồng mới cắt tiết được con gà cơ à? Này nhé, chị lấy hai chân kẹp cánh, kẹp chân gà và cầm cổ gà cắt vài nhát, dốc ngược gà lên cho chảy hết tiết là xong. Ngày xưa tôi làm dâu, nhà chồng có giỗ Tết một mình tôi cắt tiết một lúc mấy con gà nhanh như chớp.

Chồng tôi bênh tôi:

- Ngày nay khác rồi mẹ ơi, với lại vợ con chân yếu tay mềm...

Bà “mát mẻ”:

- À thì ra ý anh nói tôi vũ phu đấy, còn vợ anh thì yếu điệu thực nữ.

Đề đáp lễ lại những món ăn Bắc mẹ chồng đã chỉ dạy, tôi về học cấp tốc má tôi mấy món miền Nam dễ nấu như canh khổ qua nhồi thịt và cá thu kho nước dừa, thì mẹ chồng tôi dấy nảy lên:

- Canh mướp đắng ư? Tôi chịu thôi, không ăn được.

- Cá thu kho nước dừa lợ lợ khó ăn lắm.

Tôi liền đổi sang món “Canh rau tập tàng” cho lạ đời, thì bà mẹ chồng Bắc Kỳ vẫn không chấp nhận. Bà rên siết:

- Canh gì mà lắm loại rau thế này? Nào mồng toi, rau rền, mướp khía, búp ngót, bắp non. Chị nấu canh nào thì nấu một món rau thôi nhé, đừng hoang phí thế.

Trời ơi, món “Canh rau tập tàng” của miền Nam dân dã hào phóng dùng nhiều loại rau chứ có phải tôi sáng chế ra đâu.

Tôi bất mãn lắm, chỉ muốn bữa nào... trả thù, làm món “Mắm kho quẹt” cho bà ăn, món này rẻ tiền, mặn mà ăn hoài không hết, đỡ tốn, hay cho bà uống nước mưa như ở dưới quê tôi thay cho uống nước trà, tiết kiệm được tiền mua trà, chắc bà sẽ không chê tôi hoang tàn nữa?

Những chuyện “mất lòng nhau” giữa mẹ chồng người miền Bắc và nàng dâu người miền Nam thường xuyên xảy ra.

Ngày giỗ tết gia đình anh cả về nhà, làm cỗ xong tôi cho 2 con anh cả ăn trước thì bị mẹ chồng mắng cho một trận là không biết nề nếp gì cả, trẻ con không được phép ăn trước người lớn. Trong khi trong gia đình miền Nam chúng tôi cứ thoải mái dọn đồ cho tụi nhỏ ăn trước cho rảnh để rồi người lớn ăn sau.

Vốn chẳng ưa tôi, bà thường mang tôi ra so sánh thẳng thừng với nàng dâu cả của bà, nàng dâu Bắc, ăn nói ý tứ lịch lãm, sống căn cơ tằn tiện, biết thu vén trước sau chồng con sẽ được nhờ và chê tôi tuệch toạc bạ đâu nói đó, thích gì làm đó, mua sắm thì bất kể tiền còn nhiều hay ít. Nói trắng ra là tôi đang “phá của” nhà chồng. Vì yêu chồng nên tôi nhẫn nhịn chịu đựng mẹ chồng, cũng như tôi đã chịu hi sinh bỏ nghề dạy học chỉ để ở nhà phụ mẹ chồng buôn bán.

Tôi về tôi chỉ biết khóc rầm rức với chồng để cho anh vỗ về an ủi, thôi em cố chiều mẹ, sau này mẹ hiểu ra sẽ thương yêu em nhiều. Trời chẳng phụ công, phụ lòng tử tế của ai bao giờ.

Được 1 năm thì biến cố 1975 xảy ra, cả đại gia đình chúng tôi đều vượt thoát đến Mỹ.

Đầu tiên mẹ chồng tôi ở với gia đình anh cả, có nàng dâu Bắc Kỳ mà mẹ từng đắc ý, tấm tắc khen ngoan, hơn nữa anh chị cả có con trai đầu lòng, là cháu đích tôn của bà.

Nhưng khi sống chung lâu dài thì bà và nàng dâu cả lại có sự xung khắc, càng ngày càng nhiều. Mẹ chồng Bắc và nàng dâu Bắc, giống nhau cả tính ý, cả cách ăn ở mà vẫn không thể đi chung đường.

Một hôm chị Bích đã gọi phone cho tôi, thông báo khẩn cấp:

- Em chuẩn bị tinh thần đón mẹ về sống chung đi nhé, mẹ đang đòi về với vợ chồng em đây.

- Có chuyện gì hả chị?

Chị Bích âm ức kể:

- Bao nhiêu chuyện lật vật xưa nay chị kể em nghe nhiều rồi, chị không chấp, vì mẹ già rồi, tính nết lại khó khăn hơn người ta. Nhưng chuyện này thì không thể, “tiền già” mẹ lãnh hàng tháng mẹ cứ bo bo suốt bao nhiêu năm nay, ai đời ăn cây táo đi rào cây cam hở em! Mẹ để dành tiền gửi hết về cho cậu Nụ và thân nhân ngoài Bắc. Mẹ có cho ai thì cũng chừa lại phần mình tí chút, đến lúc cần gì ở Mỹ thì lại hỏi vợ chồng chị, ai mà chịu được? Chưa hết, mỗi đầu năm bà lại hỏi chính phủ đã “tăng lương” cho mẹ chưa? Tiền trợ cấp tăng theo thời giá đất đỏ ấy mà, mẹ lắm bả nói: “Đừng có tưởng tôi không đọc được tiếng Anh mà lờ đi nhé”. Thế có điên người không? Cứ làm như bà không hỏi, không nhắc nhở là chị sẽ ăn chặn, ăn bớt món tiền ấy không bằng. Chị bực mình gất lên, thế là bà giận hờn, mắng mỏ chị và dùng dùng đòi về sống với vợ chồng em.

- Hay mẹ giận thì nói thế thôi, chứ mẹ vẫn theo đúng “tôn ti trật tự” là phải sống với con trai trưởng và cháu nội đích tôn mà?

- Không, lần này mẹ sai nguyên tắc rồi. Bằng cứ là mẹ còn... khen em nữa đó, khen nàng dâu miền Nam sỏi lờ, dễ chịu và thoải mái hơn dâu Bắc.

Thật thế, mẹ chồng tôi “hi sinh”, thà về sống với gia đình tôi, tiền già lãnh ít hơn ở California nhưng bà bảo tinh thần bà thoải mái hơn nhiều, bà lôi chuyện nàng dâu cả ra kể nào là tính toán với bà từng món chi tiêu, nàng khá giả thế mà còn muốn bà bớt chút tiền già đóng góp hàng tháng, v.v. Tôi chẳng biết giữa mẹ chồng và nàng dâu này ai đúng ai sai, vì ai cũng cho là mình có lý cả.

Mẹ chồng sống với tôi, tình thế đảo ngược so với ngày tôi làm dâu nhà bà. Nhà này là nhà của tôi, của cải tiền bạc mẹ chồng tôi mất hết sau khi bỏ nước ra đi. Hiện nay bà sống nhờ tiền xã hội, tuổi đã già, không biết tiếng Anh, không thể lái xe, muốn gì cũng phải nhờ con nhờ cháu.

Bản tính tôi hồi nào tới giờ vẫn thế, chi tiêu rộng rãi trong cuộc sống. Tôi đi shopping quần áo cho tôi, nhưng thấy quần áo nào đẹp và tốt thì... sắm luôn cho chồng con và bà mẹ chồng, bà vẫn xót xa như ngày xưa khi tôi chân ướt chân ráo làm dâu nhà bà:

- Con ơi, mua làm gì lắm quần áo thế? Một đời ta ba đời nó, quần áo trong tủ cả đống kia đã mặc hết đâu. Bây giờ bà đã thân mật âu yếm gọi tôi là “con” không gọi bằng “chị” kiểu cách lịch sự như thuở tôi mới làm dâu nữa.

- Theo mùa, theo “mốt” mà mẹ, nhưng con cũng mua lúc đại hạ giá rồi.

Bà đành chịu thua:

- Ủ, con thích thì sắm cho mình con thôi, quần áo mẹ mặc tới chết chưa hết con đừng mua nữa.

Thế mà tôi vẫn cứ mua về vì tôi thấy thích hợp với bà không mua cũng... uông, dù tôi biết mang về nhà bà lại vừa nhận quà vừa cảm rằm máng tôi hoang phí và lạnh chanh, không ai khiến mà cũng mua.

Đi chợ tôi toàn mua những món đắt tiền, tôi quan niệm tiền nào của ấy, thường xuyên mua cá Tuyết, cá Salmon, cá Bass hơn là cá Catfish, cá đù, cá nục. Thịt bò loại T-bone Steak, Ribeye Steak hay Sirloin Steak. đương nhiên phải ngon hơn loại thịt vai dai nhách. Trái cây đầu mùa đắt bao nhiêu nhưng tôi cũng mang cả thùng về cho cả nhà cùng hưởng món ngon đầu mùa, chẳng phải nhịn thèm đợi tới giữa mùa.

Mỗi lần mẹ chồng tôi mở tủ lạnh, lui cui dọn dẹp bà lại rên rĩ như khi mình mảy lên cơn đau nhức:

- Giời ơi là giời! Đồ ăn thức uống mua ê hề thế này, ăn không hết bỏ đi, phí cả tiền và phí của giời.

Tôi đã quen nghe bà cằn nhằn, nên không buồn, mà còn vui đùa:

- Mẹ ơi là mẹ, con phải mua sắm cho chợ búa đắt hàng, kích thích nền kinh tế phát triển. Ăn ngon thì bỏ vào thân và cũng là cách hưởng đời.

- Thế con không dành dụm tiền của cho thằng con của con à? Mẹ vì hoàn cảnh, vì biến cố nên trắng tay đã không lo được gì cho con cháu rồi...

- Mẹ nói thế là trả lời rồi đây, nên con quan niệm có tiền cứ hưởng ngay trong hiện tại, chẳng cần nhịn thèm, nhịn mặc hay từ bỏ những niềm vui tốn tiền nào đó để dốc hết vốn để dành, chồng con của con đã được nếm đủ mùi sung sướng hơn người. Tương lai, con của con sẽ làm ra tiền và tự lo cho nó cũng như vợ chồng con đã tự lo và gây dựng nên nhà cửa, vốn liếng ngày nay.

Tiền trợ cấp hàng tháng mẹ chồng tôi vẫn gửi về miền Bắc, cho người em út của bà là cậu Nụ, người đã kẹt lại không theo gia đình di cư vào Nam năm 1954. Cả một đời cậu nghèo khổ, những năm đất nước chiến tranh, lương công nhân không nuôi nổi vợ và hai con, nên người vợ vốn đã ốm yếu lại càng ốm yếu quanh năm. Thậm chí cậu không đủ tiền mua cái vỏ xe đạp hiểm hơi lắm cơ quan mới có mà phân phối ưu tiên cho công nhân tiên tiến như cậu...

Ngày nay cậu Nụ đã già, vợ chết sớm vì bệnh tật, cậu sống bám vào đám con cháu cũng nghèo khổ, nên mẹ chồng tôi thương xót đã gửi tiền về hàng tháng cho em, mong em sung sướng được ngày nào hay ngày ấy. Ngoài ra bà còn các họ hàng quyến thuộc khác ở quê hương miền Bắc của bà, nay giúp người này mai giúp người nọ, nên tiền bạc lúc nào cũng với, cũng không đủ.

Tôi hiểu mẹ chồng tôi và đồng tình với bà, giúp đỡ thân nhân nghèo khó bên Việt Nam vừa là tình thương vừa như làm điều phước thiện. Thịnh thoảng có những cảnh khổ làm tôi động lòng, đưa thêm tiền cho mẹ chồng gọi biếu họ, coi như tôi theo mẹ làm phước dù những thân nhân như cậu Nụ hay ông chú này, bà bác kia tôi đều chưa biết mặt bao giờ.

Mẹ chồng tôi đã trở về từ Calif., bà có vẻ hài lòng với chuyến viếng thăm này. Thật ra khi người ta không hợp nhau khi chung sống, thì hãy sống xa nhau và là khách của nhau sẽ hay hơn. Vợ chồng tôi mừng vì mối quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu cả đã hàn gắn được phần nào.

Buổi tối đầu tiên ăn bữa cơm sum họp gia đình, mẹ chồng tôi vẫn nhớ và hỏi Andrew ngay:

- Sao, cháu của bà, hôm nào thì mang cháu dâu tương lai ra mắt cả nhà như cháu đã hứa?

Andrew thăm dò:

- Để cuối tuần sau được không ạ?

Tôi nói:

- Dĩ nhiên là được, vớ lại mẹ cần chuẩn bị tinh thần cũng như một bữa cơm để chào đón cô khách quý chứ.

Mẹ chồng tôi cẩn thận:

- Con chưa biết cô gái ấy ra sao mà đã vô vậ thế sao được.

- Ít ra cô gái là bạn của con mình cũng là quý rồi.

Bà lắm bả:

- Thời buổi này mẹ chồng nàng dâu cứ như là bạn bè ấy, không có khoảng cách gì cả. Cháu ơi, thế cô gái ấy là người miền Nam hay Bắc hử cháu?

Andrew hơi bối rối:

- Sao bà lại hỏi phân biệt thế? Giống như ngày xưa bà đã hỏi bố cháu khi mang mẹ cháu về trình diện bà.

Chồng tôi mỉm cười trấn an con trai:

- Không sao đâu, bà chỉ hỏi cho biết mà thôi. Bây giờ khác xưa rồi.

Andrew áp úng:

- Cô ấy... không là người miền Nam như mẹ, mà cũng... không là miền Bắc như bố.

Mẹ chồng tôi cười mở:

- Ừ, bà không phân biệt Bắc Nam như bố mẹ cháu ngày xưa đâu. Bà biết rồi, cô ấy là người miền Trung chứ gì. Con gái Trung cũng chịu khó tần tảo làm ăn và thương chồng con hết lòng lắm.

Chồng tôi phản đối:

- Cứ gì gái Trung hay gái Bắc, gái Nam Kỳ như vợ con cũng thương chồng chiều con không ai bằng, lại còn chiều cả mẹ chồng nữa, sẵn sàng bỏ nghề dạy học nhận hạ, thôi làm cô giáo, ở nhà phụ mẹ chồng buôn bán, bận rộn mịt mù với gạch cát xi măng và tính toán tiền nong cả ngày như một mụ lái buôn chuyên nghiệp.

Mẹ chồng tôi cười hài lòng:

- Điều này thì mẹ công nhận, gái miền nào cũng tốt xấu tùy người. Cô gái cháu yêu và sẽ cưới làm vợ là người miền Trung bà cũng vui vẻ chấp nhận ngay vì cứ là con gái Việt Nam là nể nẹp rồi

Andrew lo lắng đáp:

- Nhưng cô ấy là... người Mỹ bà ơi. Tên là Jessica.

Mẹ chồng tôi buông đũa, ngạc nhiên và bất bình kêu lên:

- Con gái Mỹ? Giời ôi, nó người Mỹ làm sao thích hợp với nhà này?

Vợ chồng tôi nhìn nhau, chia sẻ cái nhìn cùng quan điểm. Tôi lên tiếng trước:

- Thừa mẹ, chuyện lấy vợ Mỹ hay chồng Mỹ là chuyện thường tình. Chúng ta sống ở Mỹ, đây là quê hương thứ hai của chúng ta, những người trẻ lớn lên ở Mỹ, hấp thụ nền văn hóa Mỹ, thì lấy Mỹ đâu có gì là xung đột.

- Nhưng cô gái Mỹ ấy sẽ tiêu xài kiểu Mỹ khổ thân cháu tôi. Sẽ tan nhà nát cửa...

- Sống ở Mỹ tiêu xài kiểu Mỹ là đúng rồi mẹ à... Chừng nào sống ở Việt Nam mà tiêu xài kiểu Mỹ thì mẹ hãy lo.

Chồng tôi tiếp lời tôi:

- Mẹ cứ yên tâm, phần đời ai nấy lo, ngày xưa mẹ cứ chê nhà con là gái Nam ăn tiêu hoang phí, mà bây giờ vẫn nên nhà nên cửa và chính mẹ lại hợp với nàng dâu Nam Kỳ đấy, còn Andrew, chúng ta hãy tôn trọng quyết định của nó.

Andrew có vẻ buồn buồn vì bà nội không vui, anh chàng không ăn cơm nữa, đứng lên đi nhanh về phòng, làm mẹ chồng tôi hoảng lên:

- Nó đi đâu đấy? Hay là lại tìm quả lựu đạn như bố nó năm xưa ra hù dọa tôi?

Tôi trấn an bà:

- Nó có đi lính như bố nó đâu mà có sẵn lựu đạn.

Chồng tôi lưỡng lự:

- Nhưng ở Mỹ này mua vũ khí tự do nhé, biết đâu nó có súng lục trong nhà? Vì con đã kinh nghiệm rồi, tuổi trẻ đang yêu, muốn cưới vợ mà bị ngăn cản là thất vọng, chán đời lắm.

Mẹ chồng tôi vội vàng gọi to lên:

- Cháu ơi, cháu ơi, ra đây bà bảo...

Andrew lưỡng lự đi ra. Bà xuống nước ngọt ngào, có lẽ vì đã một lần kinh nghiệm đủ nhớ suốt đời:

- Cháu ơi, bà biết cháu mang dòng máu nóng nảy của bố cháu nhưng chớ có dại dột đi tìm súng ống làm gì, đừng đe dọa bà nhé. Bà đồng ý rồi, cháu lấy Mỹ cũng được, miễn là cháu cảm thấy hạnh phúc khi sống với cô gái ấy.

Andrew reo lên:

- Bà nói thật không? Bà vui lòng nhé? Tuần sau cháu sẽ đưa cô ấy về đây.

- Ủ, bà nói thật. Vậy cháu bỏ ý định về phòng lấy vũ khí đi nhé?

Andrew ngơ ngác, ngạc nhiên:

- Cháu có mua vũ khí để trong nhà bao giờ đâu, cháu định về phòng gọi phone cho Jessica để tâm sự than thở cùng cô ấy thôi mà.

Cả nhà cùng thở ra nhẹ nhõm, mẹ chồng tôi vui vẻ ăn cơm xong đi về phòng của bà. Tôi vừa dọn dẹp vừa nghĩ đến cô con dâu tương lai, nay mai gia đình tôi sẽ tiếp nhận thêm một thành viên mới, một cô gái Mỹ, mẹ chồng tôi dù không ưa cháu dâu thì bà cũng không thể nào hạch hợ, chành chọc với nàng được, như ngày xưa bà đã làm với tôi, vì lẽ bà không biết tiếng Anh.

Thấy tôi đắc ý mỉm cười một mình, chồng tôi hỏi:

- Em đang vui vì sắp có con dâu phải không?

- Đúng thế anh ạ, nếu cô gái hiền ngoan, tử tế thì chúng ta sẽ cho con cưới bất cứ lúc nào anh nhé.

- Vậy em có muốn con dâu Mỹ học nấu món ăn Việt Nam không?

- Em sẽ dạy nếu nó thích, còn không, nó nấu món Mỹ thì em cũng ăn cho nó vui lòng dù anh biết đấy, em không thích ăn đồ Mỹ.

- Thế em không như mẹ anh ngày xưa chỉ bắt em nấu và ăn món Bắc và chê món Nam của em à?

- Nếu con dâu không hòa đồng với mình thì mình phải hòa đồng với nó chứ.

- Em thật là một bà mẹ chồng tuyệt vời...

Tôi ngắt lời chồng:

- Em chưa nói hết mà, nếu con dâu thích đi ăn nhà hàng thì thỉnh thoảng cuối tuần em sẽ mời vợ chồng nó đi ăn với vợ chồng mình và bà nội luôn cho vui. Khỏi nấu nướng làm chi cho mệt.

- Xong chưa? Để anh khen luôn một chuyến cho tiện, em là một người mẹ chồng tuyệt vời chưa đủ, mà là một phụ nữ miền Nam tuyệt vời nữa đấy, vì lúc nào cũng nhân hậu, hào phóng, dễ tính và dễ thương vô cùng.

Nguyễn Thị Thanh Dương

4 ĐOẢN KHÚC THIỀN VỊ

1-MÃN PHAI

*Bên ngoài gió rét cúm
Ngàn cánh hoa rơi rụng
A! Mùa đông mẫn phai
Vô thường từng cái búng.*

2- ĐÀO VỪA TRỞ NỤ

*Đâu cần lên núi ngồi yên
Tâm thanh ở chốn thị thiền vẫn thanh
Không màn danh lợi, đua tranh
Như mộng như huyễn **sắc danh** đoạn lia
Đào vừa trở nụ, bên kia.*

3- NƠI NÀO?

Tôi ngồi giữa cội hoa Tâm

THÁNG TƯ ĐẢNG GIÁM GIÁ: AI MUA NÃO-CHƯA-DỪNG?

-"Rất... siêu việt!" [1] Đảng rao hàng: "Trí tuệ!

Não chưa dùng, hãy còn xin lắng nghe!

Ai muốn mua? Đảng bán rẻ lắm nè:

Đây tiến sĩ, hồng hơn chuyên quán triết!"

Vận não lực rao: "Rẻ rẻ! Siêu... diệt! [2]

Kia "côn an" đã Hán hóa đại đồng,

Đây: diệt vong, diệt chủng, diệt hào hùng,

Diệt dân chủ, nhân quyền. Không siêu... Việt". [3]

Não trì trệ bán cạnh tranh khốc liệt

Trí... tệ mà! Giá rớt thấy thảm thê

Não-tây-nhòe còn lem luốc, hồng loe

Mua một "bác", đảng tặng thêm chín "chú".

Não-chậm-chạp, ngồi lù đù, lù khù [4]

Ngồi lù khù, rao: "Giảm giá: ba xu!"

Có con sóc nhỏ âm thầm ngó theo
Ôi chao! Đôi mắt trong veo
- Nơi nào em đến? Đi theo lối nào?
Không đi, không đến, thì sao?

4- TRÌ KINH

Vừa xong nửa quyển Kim Cương
Trí mê, Tâm ngộ vốn thường phân tranh
Trí nhắc:Phật nói rành rành
Hữu vi * các Pháp dứt nhanh, đoạn lia
Sao còn **vọng tưởng** bờ kia?
Lặng im, Tâm chẳng phân bua
Hồi chuông nhẹ gióng, thắng/thua **buông** ròi

Kiều Mộng Hà

March 11-2018

* lấy ý bài kệ trong kinh Kim Cương
Tất cả Pháp hữu vi
Như mộng huyễn bào ảnh
Như sương như chớp loè
Hãy quán chiếu như thế

TRẢ CHO HẾT, HẢ CHO TRẾT!

(Xin quý Độc Giả Phật Tử đọc bài này bằng cái tâm
con nhà Phật nhé.

Cảm tác nhân đọc

“TỪ EM” của **NGUYỄN PHƯƠNG THÚY**
(Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT 2018**, #3: “**CHÀNG &
NÀNG**”, trang 48):

“Từ em e thẹn chịu ung
Hồn anh địa ngục chung thân cũng liều
Tại em hôn mắt, đời tiêu...”

*

Nhớ nàng, chàng **ngậy ngát**

Lòng dạ luôn **ngần ngơ**
Say nàng, say **ngây ngật**
Dòng lệ: thư toàn... thơ!

Tại nàng, chàng **ngơ ngẩn**

Ôi! **Hồi nảo, hồi nào**
Hơi thở cùng lãng mạn,
Hơi thở cũng giống nhau!

Thời **đương yêu mật ngọt**

Nàng chẳng chút **điều, ương** [1]

Lời dịu dàng **ngọt mật**

Ngây ngật: Một yêu đương. [2]

*

Chợ êm ru, Hán Thái Thú thâm thù:
Đưa đội mũ, đưa mang hia lú nhú.

Giặc bàn tán: “*Chắc khó bề tiêu thụ!
Ngồi thu lu làm sao diễn cò mồi?*”

Não-thông-minh xé thẻ đảng đốt ròi,
Chẳng ai muốn tình Răng-Môi tái diễn?

“**Não-tẩy-trắng**, một đàn đông như kiến!
Não-dùng-nhiều? Não-nhạy-bén, còn nguyên?
Não-tự-nhiên, thân thiện, còn lành, hiền?
-**Bán sạch bách từ hồi chưa kháng chiến!**”

*

Rao mỗi miệng chợ chiều mà vẫn ế!

Ý Nga, 12.3.2018

Chữ **đậm**: nói lái và láy chữ

[1] siêu **việt**: vượt lên trên sự thường [“việt” **không viết hoa**]

[2] siêu diệt: tiêu diệt, trừ khử 1 cách siêu đẳng [láy chữ “việt” theo âm miền Nam]

[3] siêu **Việt**: còn yêu nước VN [**VIỆT viết hoa**]

[4] **NÃO LỰC**: sức mạnh của não

[5] **LỮ KHỮ**: già lắm

MỪNG ANH

QUA CƠN NGUY HIỂM

(Cảm tác nhân đọc:

“**CÓ NHỮNG NIỀM RIÊNG**” của **TUỶNG DUNG**
(Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT 2018**, #3: “**CHÀNG &
NÀNG**”))

*

Mau nước mắt, dạo này em hao... muối
Anh bệnh rồi! Sáng, tôi thở khó khăn
Thuốc bơm nhiều, chẳng giúp đỡ nhọc nhằn
Em lo lắng, đem... ngọt ngào an ủi.

Hai tuần lễ hao muối đường, lụi thui;
Đêm lo âu, ngày suy nghĩ mông lung,
Xin Ông Trên khoan nỗi giận dùng dùng,
Đón một Đứa, Đứa Kia hết đường, muối.

Tìm được lối, anh vượt qua mệt mỏi
Tết Nguyên Tiêu* Phật tặng một túi hên
Sáng như trăng, anh hết bệnh, tung mên
Mừng anh khỏe, tặng mạn mà, mật ngọt.

Thôi thon thót, tạ ơn Trời thật tốt
Đã sáng soi cho đi lọt trọn đời
Hãy thành thơ, vui vẻ nhé anh ơi
Đường chưa hết, còn lạc quan trăm tuổi!

Giờ: ham chơi, tránh né.
Con cái **neho nhóc nhà**,
Suốt ngày giọng the thé,
Nhà bèo **neho, nhóc nha!**

Chàng cạnh tranh nghề nghiệp,
Một mình phô **tài năng**,
Thay nàng làm nội tướng,
Chán, vô chùa **nài... tăng**,
Xin quy y, xuống tóc,
Tu đến ngày được... **thăng**.
Ngu đến tày nhập nhoạng!

Sư khuyên:
"Đã nợ nần
Xưa vay, **nay phải trả!**
Nghệp dứt mới **bằng, cân!**"
*

Nầy phải Tra-con-gái [2]
Dịp ngắt, dứt, **cân bằng**
Coi bộ **không ngăn ngửi**
"Bằng... hà"?
Bao giờ bằng? [3]

Buồn không **ngươi, khổng ngăn:**
Bằng bào dơ, bà hăng
Bào dơ bằng ngang ngạnh,
Bao giờ bằng bà Chấn?

Xia xói, **chà bằng** thích!
Chàng âm thầm **đờ đờn**
Đờ đờn đau **đờn đờ:**
Âm thầm nuôi đàn con!
*

Nhủ lòng học nhẩn nhịn
Trả cho hết nợ nàng
Ai biểu gieo kiếp trước
Nghệp ác nghĩa tào khang! [4]

Hỉ xả **hả cho trét**
Lỗi chàng **Mọt!**
Tại chàng!
Á Nghi, 9.3.2018

Chữ **đậm**: nói lái và lấy chữ

[1] ƯƠNG: ương ngạnh, gàn dở, bướng bỉnh, ngang
ngạnh

[2] NÀY: trở ra, mọc ra, sinh sôi

TRA: già, lớn tuổi

MỌT: tên của chàng, danh từ riêng

*Không cha mẹ, chẳng anh em gần gũi
Bệnh làm chi cho ruồi muỗi cười chê
Sớm buông xuôi sao tìm được lối về?
Trách nhiệm lắm, gọi bệnh về ai nể?
Á Nghi, 5.3.2018*

***Tết Nguyên Tiêu** (rằm tháng Giêng) hay **tết Thượng
Nguyên**: từ giữa đêm 14 (đêm trước trăng rằm) trọn
ngày 15 (ngày rằm) cho đến nửa đêm 15 (đêm trăng
rằm) của **tháng Giêng âm lịch** là dịp dân chúng lên
chùa cúng sao giải hạn, ước nguyện điều lành. Các
chùa thường tụng **kinh Dược Sư** và khuyên các **Phật
tử** cùng tụng niệm và hồi hướng công đức để thế giới
được an lành.

Hội An, lễ hội trăng rằm có nhiều sinh hoạt đặc biệt.
Tại **Thành phố Hồ Chí Minh** ngày và đêm rằm Tháng
Giêng thường được cộng đồng người Việt gốc Hoa tổ
chức ở khu **Chợ Lớn, Quận 5** và dân gian có câu thành
ngữ "**Giao thừa** ra quận Nhất, Nguyên tiêu về quận
Năm".

*Thành ngữ: "Giỗ tết cả năm không bằng ngày rằm
tháng Giêng"*

Một thoáng ... Trà Trưa

*Nhâm nhi một tách trà trưa
Sống đời còn lại bỏ qua... buồn phiền
Cuộc đời đến tuổi thông dong
Trái tim đã đập triệu vòng... yêu thương...*

*Trái đất tuy xưa, ngày thêm tuổi
Đời người nhiều lắm chỉ trăm năm!
Hôm nay ta sống... mai về đất
Chẳng để, chẳng đem chút... giận hờn.*

*Vũ trụ bao la ta bé nhỏ
Tâm hồn mở rộng chẳng thước đo
Làm người đâu đó có điểm chung
Cảm thông, thương cảm ... bớt âu lo.*

*Đời mong manh như ngọn đèn trước gió
Rồi mai này, thanh âm đâu mà nói
Có muốn thương, tim ấy hết nhịp rung
Có muốn gặp, chắc gì còn nhau nữa?*

*Vì quan tâm ... nên vô tình như thế!
Sao giận hờn, ôi chẳng biết làm sao!
Tháng năm trôi, ngày đi không trở lại
Nắng vẫn vàng, gió cuốn mảnh đời xa...
Phạm Thị Thu Hương*

[3] BĂNG HÀ: vua chết

[4] TÀO KHANG: người ợ lấy từ hồi còn nghèo khổ

> TÀO: cám, KHANG: tấm

“Tào khang chi thê bất khả hạ đường

Bản tiện chi giao mạc khả vong”

Nghĩa: Không nên “Giàu đổi bạn, sang đổi vợ”

Niềm Vui Mùa Đông

Sau khi Cộng Đồng Việt Nam Oregon ăn Tết ở Holiday Inn ngày chủ nhật 18 tháng 2, 2018 thì Portland có tuyết rơi khắp nẻo đường trong vòng gần một tuần lễ. Người viết phải bị "cắm cung" ngồi bên cửa sổ nhìn tuyết trắng rơi rơi ở sân trước vườn sau một màu trắng xóa. Nghĩ đến những người thân ở Sài Gòn và những người bạn phương xa ở những nơi không bao giờ có tuyết được nhìn tuyết trắng đẹp như thế nào, người viết "ngẫu hứng lý... tuyết đổ" khoác áo ra sân làm đạo diễn kiêm tài tử quay cảnh đẹp "Tuyết Trắng Portland năm 2018" để làm youtube cho bà con xem cho biết tuyết đẹp như thế nào? Smile!

Thật tình, tuyết chỉ đẹp khi ngồi trong nhà ngắm tuyết đang rơi mà thôi chứ khi tuyết tan rồi thì đường xá trông không đẹp tí nào cả vì lầy lội, dơ bẩn. Đó là chưa kể nếu gặp thêm "freezing rain" nữa thì kể như "hoa tàn trong ngõ hẹp" đấy, bạn ạ!

Mời bạn thưởng thức cảnh đẹp tuyết rơi ở sân trước vườn sau nhà người viết qua các link dưới đây cho vui nhé.
Smile!

1- Youtube Tuyết rơi ở sân trước

[Tuyết rơi ở sân trước nhà 2-21-2018 - YouTube](https://youtu.be/rFXP6i_aaYQ)

https://youtu.be/rFXP6i_aaYQ

2-Youtube Tuyết rơi ở vườn sau

[Tuyết rơi vườn sau nhà 2-21-2018 - YouTube](https://youtu.be/2Zzq3nHWKtQ)

<https://youtu.be/2Zzq3nHWKtQ>

Và chắc hẳn các bạn cũng đã thấm thía nỗi cô đơn của người sống tha hương xứ lạ, qua song cửa nhìn tuyết trắng rơi rơi hay nằm lặng nghe tiếng gió lạnh thổi rít ngoài sân trong khi nghe tiếng hát của nữ ca sĩ Bạch Yến thiết tha cất giọng cao lên để hát lên chữ "tái" trong câu hát "Thời gian như ngừng trong tê tái". Theo cảm nghĩ riêng của người viết, thì chưa có một ca sĩ nào diễn đạt tài tình và tuyệt vời như Bạch Yến qua ca khúc Đêm Đông của Nguyễn văn

Thương như thế! Hình như mỗi ca sĩ có một “bài hát tử” riêng để cho người nghe phải nhớ mãi đến người ca sĩ đó. Bạn đồng ý chứ?

Xin mời các bạn hãy để lòng mình lắng xuống mà thưởng thức dòng nhạc Đêm Đông dưới đây:

Đêm đông, xa trông cổ hương buồn lòng chinh phu

Đêm đông, bên song ngăn ngơ ai mong chồng

Đêm đông, thi nhân lắng nghe tâm hồn tương tư

Đêm đông, ca nhi đối gương ôm sầu riêng bóng

Gió nghiêng, chiều say

Gió lay ngàn cây,

Gió nâng thuyền mây

Gió reo sâu miên

Gió đau niềm riêng

Gió than triền miên

Đêm đông, ôi ta nhớ nhung

Đường về xa xa

Đêm đông, ta mơ giấc mơ, gia đình, yêu đương

Đêm đông, ta lê bước chân phong trần tha phương

Có ai thấu tình cô lữ, đêm đông không nhà”

*Hoàn cảnh sáng tác Nhạc phẩm **Đêm Đông***

Về xuất xứ của Đêm Đông, nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương từng chia sẻ: “Vào dịp Tết năm 1939 (thời gian này ông đang theo học tại Trường Thăng Long, Hà Nội), do không có tiền nên tôi không thể về quê ăn Tết với gia đình. Lần đầu tiên phải ăn Tết xa nhà, tôi rất buồn. Năm ấy, Hà Nội rất rét. Để chống lạnh, có bao quần áo, tôi “nhồi” tất vào người. Như bản năng, tôi cứ thế rời phòng trọ lững thững đi về phía Ga Hàng Cỏ, và nhớ ra là mình không có vé tàu.

Nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương kể lại: “Khi tàu chuyển bánh, tôi cũng theo tàu đi về phương Nam, dọc theo đường Nam Bộ bây giờ. Tiếng còi tàu mỗi lúc một xa càng làm tăng thêm nỗi nhớ nhà da diết! Đến chỗ chắt tàu ở phố Khâm Thiên, tôi chợt nảy ra ý định đi tìm những người cùng cảnh ngộ với mình trong đêm nay. Phố Khâm Thiên hồi ấy có nhiều nhà hát ả đào. Tôi muốn xem trong đêm giao thừa này, có người nào không ở nhà với gia đình mà đi hát. Hoặc ca nhi nào, vì kế sinh nhai mà phải ở lại hành nghề không? Đêm ấy, có hai nhà còn để đèn ngoài cổng để chờ khách. Tôi đi qua nhà đầu tiên. Cửa mở, nhưng không có người ra. Đến nhà thứ hai thì có một ca nhi đi ra mở cửa. Nhưng khi nhìn thấy một cậu thanh niên, tuổi vừa đôi mươi, ăn mặc lôi thôi thì cô ta đã thất vọng. Khi quay trở vào, cô không quên soi mình trong tấm gương treo cạnh cửa, và đưa cánh tay trần vuốt nhẹ lên mái tóc. Tôi còn đi lang thang mãi trên nhiều đường phố Hà Nội tối hôm đó - cho đến khuya. Khi thấy các bà mang hương, đèn ra cúng trước thềm nhà tôi mới quay về căn gác trọ số 10 ngõ Hội Vũ. Lên giường nằm, nhưng nỗi nhớ nhà và cảm giác cô đơn nơi đất khách khiến tôi không tài nào ngủ được. Và nảy ra ý định sáng tác một bài hát để nói lên cảm xúc và suy nghĩ của mình trong đêm giao thừa đầu tiên phải xa nhà. Tôi đã đưa vào ca khúc hình ảnh thực tế đã đập vào mắt tôi lúc đi qua phố Khâm Thiên. Đó là người ca nhi đối gương ôm sầu riêng bóng. Còn thi nhân lắng nghe tâm hồn tương tư hoặc cô lữ đêm đông không nhà là hình ảnh của bản thân mình. Còn chinh phu, chinh phụ là những hình ảnh mượn từ trong Tiểu thuyết Thứ Bảy của Tự Lực Văn Đoàn rất thịnh hành lúc bấy giờ, chứ ta có đi chinh phục ai đâu mà có chinh phu để nói!”

(Nguồn: Trích trong wikipedia)

Sống ở đời, chúng ta cũng thường tìm sự giúp đỡ nơi người khác để mưu cầu hạnh phúc cho mình. Nhưng hạnh phúc nhiều khi không ở chỗ ta sở hữu nhiều đồ vật, nhà cửa mà đôi khi ở chỗ ta dám buông bỏ hết những gì quẩn quít xung quanh ta. Việc này lại là do ta quyết định đấy, bạn ạ! Xin mời bạn đọc bài viết dưới đây để xem có đúng hay chẳng nhé?

HẠNH PHÚC

- Con rất cần đến sự giúp đỡ của thầy - nếu không, con sẽ quẫn trí luôn.

Chúng con ở trong một căn phòng độc nhất, gồm có vợ chồng, con cái, và dâu rể! Do đó chúng con luôn bị căng thẳng thần kinh, la hét cãi cọ nhau om sòm. Căn nhà thật là chốn địa ngục.

Minh Sư đáp một cách trịnh trọng:

- Con có hứa là làm bất cứ những gì thầy dạy bảo không?

- Con xin thề là sẽ làm bất cứ điều gì.

- Được rồi. Con có bao nhiêu gia súc?

- Một con bò cái, một con dê và sáu con gà.

- Con hãy đem hết các con vật đó vào trong căn phòng của con. Rồi con hãy trở lại sau một tuần lễ.

Đệ tử kinh hoàng. Nhưng đã trót hứa vâng lời. Do đó, anh ta đã mang các gia súc vào nhà. Một tuần lễ sau anh ta trở lại, gương mặt rầu rĩ thâm não và nói: "Con bị thần kinh căng thẳng đến tột độ. Nào là nhờ ư! Hối hám! Ôn ào! Tất cả chúng con sắp sửa hóa điên mất!"

Minh Sư truyền dạy: "Con hãy trở về và đem hết súc vật ra ngoài."

Anh ta chạy một mạch về nhà.

Và hôm sau, anh ta trở lại, ánh mắt rực sáng niềm vui: "Đời êm đẹp làm sao! Các gia súc đã đi khỏi. Căn phòng là một thiên đường: Yên tĩnh làm sao! Sạch sẽ làm sao! Và khoáng khoáng làm sao!"

(Nguồn: Mỗi tuần một phút minh triết)

Người viết chắc chắn rằng đọc đến đây sẽ có nhiều bạn mỉm cười như người viết vậy vì đôi khi bạn muốn sống yên tĩnh một mình không có tiếng ồn ào xung quanh bạn. Đúng không, bạn thân mến?

Mời bạn cùng nở nụ cười vui vẻ với người viết qua bài thơ vui vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, Bạn nhé!

Thở ra hít vào

Trăm năm trong cõi người ta

Ai ai cũng phải thở ra hít vào

Trăm năm trong cõi người nào

Ai ai cũng phải hít vào thở ra

Xa xa như nước Cu Ba

Người ta còn phải thở ra hít vào

Gần gần như cái nước Lào

Người ta cũng phải hít vào thở ra

Nói chung trong cõi người ta

Ai ai cũng phải thở ra hít vào

(Nguồn: sưu tầm trên net)

Hy vọng mặc dầu đang sống trong mùa Đông tuyết lạnh, bạn vẫn có niềm vui, thấy yêu đời yêu người và hạnh phúc theo cách riêng của mình. Bạn đồng ý chứ? Smile!

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 408- ORTB823-372018)

HẸN MÙA HOA ANH ĐÀO

HẸN MÙA HOA ANH ĐÀO

(Chức nhóm "Cô Gái Việt"
gặp mùa hoa đào Washington, DC
cuối tháng 3-2018 này.)

Đã hẹn cùng nhau cuối tháng ba,
Hoa anh đào và khách phương xa,
Xuân về trên sông Potomac,
Soi bóng trời mây, soi bóng hoa.

Năm ngoái hoa đã lỗi hẹn tôi,
Hoa nở sớm chẳng đợi chờ người,
Tidal Basin buồn trông vắng,
Quanh hồ chỉ thấy cánh hoa rơi.

Có lẽ tôi không chọn đúng ngày,
Gió đông tàn đã thổi hoa bay,
Dưới cội hoa đào tôi trách gió,
Tiếc hoa tôi hứng cả vào tay.

Tôi đã đi qua dốc phố buồn,
Buổi chiều căn nhà trong mù sương,
Cheo leo cây anh đào trước ngõ,
Lẻ loi vài cánh hoa mà thương.

Chẳng biết chủ căn nhà là ai,
Có yêu hoa bên cạnh cuộc đời?
Tối nay trong căn nhà khép cửa,
Hoa có vào trong giấc mộng dài?

Năm nay thì tôi lỗi hẹn hoa,
Tình ơi xin hãy gắng đợi chờ,
Hoa ơi xin hãy nở đừng hẹn,
Dù có hay không có tôi về.

Và cây hoa đào nơi nhà kia,
Trên con đường dốc vẫn chờ vợ,
Không có tôi về làm tri kỷ,
Gặp một lần đã ghi vào thơ.

Lại hẹn năm nào cuối tháng ba,
Có duyên sẽ gặp một mùa hoa,
Giữa triệu cánh đào màu hồng, trắng,
Tôi đắm say cuộc tình trong mơ.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(March, 05, 2018)

Lỗi Hẹn

Năm nay lỗi hẹn hoa đào,
Hẹn nhau mùa tới đạt dào mến thương.
Màu hoa tươi thắm vẫn vương,
Bay theo chiều gió má hường dịu xinh...

Minh Giang

Hoa vừa nở rộ chào xuân
Lòng như cánh bướm quẩn quanh nhụy đào
Gió xuân tình tứ vẫy chào
Người trong song cửa đạt dào ý xuân

Cám ơn Hoa nở từ Tâm
Cám ơn trời đất âm thầm tặng hoa
Và ta cũng cám ơn...Ta

KMH

Thân chúc chị em
Hợp mặt Tháng Ba
Cười trong Hạnh Phúc
Vui trong hoan ca
Không gian ngập hoa
Đào ra đúng lúc.

Đầu gối không long
Chân không biết mỏi
Lưng không bị còng
Mắt còn sáng quắc
Kể chuyện khôi hài
Cùng cười tung tóe

Hìhì... haha...

Đỗ Dung

Các chị là ai?
Người đứng hay họ (hàng)
Chưa nhìn sao thương
Chưa gặp đã nhớ
Chưa thấy đã quen
Chưa nghe đã hỏi

.....

Chưa ăn thấy ngon
Như từng đã nếm...
Hẹn nhau tháng Ba
Mừng mừng vui vui.

Thu Hương

Lòng đã hẹn khi chia đôi ngã
Mùa xuân sau hoa tiết tháng ba
Ta về cho ấm tình xa
Ta về tương ngộ dưới hoa Anh Đào.

Ngờ đâu chiều nay ta lỗi hẹn
Lòng buồn như đêm vắng không đèn
Ấn tình một thuở còn nguyên
Và vườn hoa cũ chưa quên bao giờ.

Xin đừng trách người sai lời hứa
Trời còn khi lúc nắng lúc mưa
Ngàn sao vời vợi lứa thưa
Ta còn muốn hái cho vừa lòng nhau.

Thôi nhé mai về qua vườn cũ
Giữa ngàn hoa bâng bạc sương mù
Có màu hoa trắng tương tư
Của người lỡ hẹn gởi từ phương xa...
Songphuong

Lưu Luyến Tình Hoa Đào

Hoa Đào e ấp bên song
Nhớ nàng con gái má hồng ngây thơ
Thuyền tình vừa cặp bến mơ
Đắm say vầng nguyệt tỏa mờ hơi sương
Nhẹ nhàng giấc mộng thêm hương
Duyên tơ cách mấy đại dương tương phùng
Lững lờ cánh nhạn mộng lung
Chiều xưa tóc rối nhớ nhưng một thời
Hoa đào là lướt gọi mời
Nhấp chung rượu ngọt ngõ môi em cười
Vẫn còn hồn thuở đôi mươi
Đốt tan tình mộng sáng ngời mắt em
Tay ôm ngõ cánh hoa mềm
Dĩ tôi ngủ giấc dịu êm đêm nồng
Hoa đào chớm nở ngoài song
Hạt sương kết giọt lệ hồng trong tôi.

Minh Giang

HÔNG NHUNG

(Tặng quý trưởng Hương Đạo Sinh
đem cả gia đình dẫn thân phục vụ
PHONG TRÁO HƯƠNG ĐẠO VN HẢI NGOẠI)

*

Cảm tác nhân đọc

“ĐÓA MAI VÀNG” của **NGUYỄN THỊ MẮT NÂU**
(Tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT 2018**, #3: “**CHÀNG & NÀNG**”)

*

*Nghiêng nhí nhánh về phía anh đang ngắm
Em tôi xinh như một nhánh hồng nhung
Hoa mong manh, mỏng mảnh khoe nắng trong
Anh nhờ gió, hưởng hương thơm tỏa dịu.*

*Nghiêng nhí nhánh về phía anh muốn níu
Em là hồng mang màu mượt, mịn tơ
Hồng Nhung ơi! Em mới chính là thơ
Anh ngỡ ngỡ như đang mơ: Tiên nữ?*

*Dư âm áp, vòng tay anh ướp thư
Áp má nhau cho ấm cả vườn xanh
Cho Hồng Nhung thêm cứng cáp cùng cành,
Đậu hoài nhánh Uyên Ương đây kiêu hãnh.*

*Anh âu yếm nhìn má hồng nhí nhánh
Đôi mắt to, đen láy, tròn, chớp nhanh
Nhưng ơi! Nhung lấp lánh dưới nắng hanh
Ai họa sĩ vẽ giùm màu óng ánh?*

*Ai thi sĩ tả giùm anh thiện tách
Khi Dấu Yêu cười nheo nheo hồn nhiên
Luôn xả thân giúp đỡ những người hiền
Bao việc thiện mỗi cuối tuần gánh vác.*

Ai nhạc sĩ viết giùm anh nốt nhạc

EM TIÊN XUÔNG, ANH TIÊN QUA!

(“*Khuôn thiêng dù phụ tác thành
Cũng liều bỏ quá xuân xanh một đời*”
KIỀU của NGUYỄN DU)

* Chữ **đậm**, *ngiêng* trong thơ: trích từ 2 câu thơ
trong Kiều)

*

Lệnh đã rõ phải từng phần kiêu vạn:
Nguyễn Tất Thành *liều bỏ*, chẳng thành thân
Phụ tác thành* không cưới vợ, nợ nần
Lắm “hộ lý” **tất thành** “Chí” Vĩ Đại?

Bọn tư bản khô hài “*giấy chết*”... mãi
Bơ thừa, sữa cặn nuôi được mấy ai?
Đảng hô biến: “*sói đã thành cơm*” nhai?
Răng gãy hết, hết anh hùng **Ái Quốc!**

Bọn phản động giữ làm chi tổ quốc?
Rõ “*Việt kiều*” và Việt Cộng khác xa!
Đảng nhốt vào, chúng chỉ muốn thả ra.
Bầy cháu đảng?
Một đời không phản trắc!

Bọn nổi loạn bày rườm rà?
Chết chắc!
Mơ chuyện xa hóa hão*, quên đảng gần
Ai hữu thân phải quyết liệt ngáng chân
Không cản lối, kết thân là ngớ ngẩn!

Vài ngàn tỷ “*xây tượng đài tiêu chuẩn*”
Túng quẫn* gì mà thiên hạ kêu ca?
Quá xuân xanh, “*hộ lý bác*” đầy Nhà
Ruột “*bác*” rỗng*?
Đảng ta mới khâm khá!

Chủ, tớ tiến!
Tiến lên hầu “*Người Lạ*”!
Thêm một sao, cờ đỏ thêm gian tà
Mình chết hết thì còn lại “*Người Ta*”
Đảng tiến... xuống, Hán tiến... qua: ngả giá!

Hán trí trá.
Đảng Việt ta?
Hèn hạ!
Nhà ngựa nghiêng vì đất lán “*Láng Giềng*”
Giải pháp chung: dâng hiến căn Nhà riêng!
Chưa lộ diện Việt gian, Con Quốc Biến?

*Ca tụng em, không dài các sau rềm
Tóc đuôi gà, xắn tay áo, lấm lem
Em tỏa sáng bên việc làm từ thiện.*

*Cứ nhí nhảnh cùng anh, mình dang hiến
Góp chút công cho xã hội, nhân quần,
Cùng hát vang nốt trầm bỗng dẫn thân,
Cho loan phượng ngự tìm nhau ngơ ngẩn.*

*Cứ giòn giã tiếng cười, môi tươi tắn
Nét siêng năng, liến thoắng, lấm tãi năng;
Cứ nói năng hoài duyên dáng, nhẹ nhàng
Hồng hê nụ dịu dàng, thom sương tắn!*

Á Nghi, 7.3.2018

LỜI KINH CHỢT VỀ

*Gió làm lược vuốt tóc mai,
Dẫm ba sợi rối... tay ai đâu rối!
Trăng minh chứng lời thề bồi
Bây giờ trăng lặn, người nơi phương nào?
Nắng tô má ửng trái đào,
Mấy mùa mận chín tình xào xạc rơi.
Đêm tàn nền lụn... rã rời,
Thấy ta cô quạnh giữa đời quạnh hiu.
Khuya khuya mộng mị tình thiêu,
Toàn thân gai ốc, gió khiêu lửa tình.
Bình minh thả nắng lung linh,
Chim non riu rít... Lời kinh chợt về.*

Kiều Mộng Hà

Mar 03-2018

Thế Giới Bây Giờ Chỉ Có Anh

*Chiều qua ghé đến thăm ba mẹ
Cha tôi lọc thận vẫn chưa về
Người vẫn còn đây để hỏi han
Mẹ ngồi bên cửa ... áo vãn về.*

*Hai cô y tá nhìn vui sướng
Tôi đến đây rồi... thôi luống cuống
Ngôn ngữ bất đồng cô chẳng hiểu
Mẹ muốn nói gì... mặt buồn thiêu!*

*Thấy tôi vào... mẹ nhìn tôi miết
Cứ hỏi hoài vẫn mãi một câu:
"Anh Phúc" đâu rồi? Con có biết?
Trả lời... thăm thía chút gì đau!*

Khi ba về... mẹ nhìn đăm thắm

Mai Nước biển?

Việt gian đi... "khiếu kiện"!

Hết nắm quyền, hết nhiều chuyện huyền thiên
Hết truyền truyền: "Tiến! Tiến..." mãi vạn niên
Rùa Vĩ Đại Trung Kiên Nòi Cộng Sản!
Ý Nga, 6.3.2018

*HẢO (dấu ngã): không được việc gì

*THÀNH THÂN: lập gia đình

*TẮC THÀNH= tắc son, tắc riêng: để chỉ lòng người (TẮC = 1/10 của 1 thước)

*CHÍ = HỒ CHÍ MINH = NGUYỄN TẮT THÀNH = NGUYỄN ÁI QUỐC

*tắt thành (không viết hoa): tắt sẽ hoàn thành

*QUẢN (dấu ngã): túng bản, bẻ tắc > QUANH

QUẢN (dấu hỏi): loanh quanh 1 chỗ

*RUỘT RỘNG: bất cứ công trình xây cất nào của VC thì đảng viên và cán bộ cũng đều chăm mút được bằng cách rút ruột

*Người Lạ: Tàu Cộng [chữ của VC]

BỆNH NÀO MÀ CHẲNG THUỐC CHỮA?

*Gương mặt điển trai cười, chào,
Bộ dạng thanh thoi, nhàn nhã
Ánh mắt sắc sảo làm sao
Rõ người kiêu hùng, mạnh mẽ!*

*Nụ cười âm áp trái tim
Làm em nóng ran gò má
Em trốn tránh bằng im lìm
Giả vờ lạnh lùng băng giá.*

*Nhưng mỗi phút mỗi mơ hồ,
Hồn nhiên bị anh khuấy động
Những ngón tay cứ ngậy ngô
Vén hoài muốn cong mái tóc.*

*Rồi mỗi ngày mỗi thân... thân,
Mỗi tháng mỗi thêm quyến luyến
Anh than: **Suốt ngày bản thân
Họa đồ kiến trúc quen luyến!***

*Thân... thân biến thành thân... yêu
Sau hai năm tình lặn đạn
Ba thử chàng rẻ hơi nhiều
Trước khi được trao nhau nhẫn.*

Thế giới bây giờ chỉ có "anh"
Lung mẹ còng... sức hơi tàn tạ
Tình già thấm thiết bảy mươi năm!

Phạm Thị Thu Hương

"Phúc" tên của ba tôi. Từ ngày rơi vào thế giới "quên lãng" mẹ tôi chỉ còn nhớ tên mẹ, tên ba và tên của các con. Chiều hôm đó lần đầu tiên mẹ gọi ba là "anh" mà cứ lập đi lập lại khi nói chuyện với tôi thay vì gọi là "cậu" theo cách gọi cha của các con. Tôi ngạc nhiên hỏi mẹ. Câu trả lời chỉ là: "thì là anh của Mẹ chứ gì" ...

Bốn mươi một năm trôi qua
Nợ tình cùng vay cùng trả
Với em: anh vẫn chưa già
Ngày nào anh kêu còn dạ.

Minh còn lời hẹn về Nhà
Mà Đường tìm chưa ra ngã
Đừng bỏ em một mình nha!
Bệnh nào cũng có thuốc chữa.

Á Nghi, 1.3.2018